

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμά, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὅδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον,

Περίοδος Β'—Τόμ. 11'

Ἐν Ἀθῆναις, 1 Μαΐου 1904

Ἔτος 26'—Ἀριθ. 19

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

ΕΝ ΠΛΩΙ

Τὴν ἐπιπύσιν, ὁ ἥλιος, αὐτὸς ὁ ἀκριβὴς εἰς τὴν ὥραν τοῦ πολυτεχνίτης ὑπηρετήτος τοῦ σύμπαντος—ὅπως τον ὠνόμαζεν ὁ Ἀγγλος συγγραφεὺς Κάρολος Δίκενς—ἀνέτειλεν ἐπὶ ὀρίζοντος, τὸν ὅποιον εἶχε καθάρσει ἀνεμὸς αρκετὰ δυνατὸς. Ὁ «Γοργὸς» δὲν εἶχε πλέον καμμίαν ξηρὰν πλησίον του.

Ὡς εἶδομεν, ὁ Χάρρης Μάρκελ εἶχε ἀποφασίσῃ ν' ἀναβάλῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐγκληματικῶν σχεδίων του. Ἦθ' ἔλεγε τώρα νὰ ἐδηγήσῃ τὸ πλοῖον εἰς τοὺς λιμένας τοῦ δρομολογίου του, νὰ ἐκτελέσῃ μέχρι τέλους τοὺς ὅρους τῆς ναυλώσεώς του, ν' ἀρίστη τοὺς ἀριστεῖς μας νὰ εἰσπράξουν εἰς τὴν νῆσον Βαρβάδος τὸ χρηματικὸν ἐπλοῦν τοῦ διχωνισμοῦ, καὶ νὰ μὴ τοὺς ρίψῃ εἰς τὴν θάλασσαν παρὰ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν ἀπὸ τὰς Ἀντίλλας.

Ἦτο ὅμως ριψοκίνδυνον αὐτὸ τὸ σχέδιον. Ἄν ὁ πλοίαρχος Πάξτων ἦτο γνωστὸς εἰς τὰς Ἀντίλλας; .. Εὐκόλον ἦτο νὰ πιστεῖθῃ ὅτι εἰς τὸ πλῆρωμα τοῦ «Γοργὸς» εἶχαν γίνῃ μερικαὶ μεταβολαὶ πρὶν ἀποπλεύσῃ ἀπὸ τὴν Ἰρλανδίαν. Ἀλλὰ τοῦ κυβερνήτου ἡ ἀπουσίᾳ πῶς νὰ ἐξηγηθῇ; ..

Αὐτὸ ἀκριβῶς ὑπέμνησεν ὁ Κόρτης εἰς τὸν ἀρχιπτερυγὴν.

—Τὸ ἐσκέθην κ' ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ. Εὐτυχῶς ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐγγράφων τοῦ Πάξτων, ἐβεβαιώθην ὅτι ποτὲ δὲν ἐταξιδεύσεν εἰς τὰς Δυτικὰς Ἰνδίας οὔτε μὲ τὸν «Γοργὸν» οὔτε μὲ ἄλλο πλοῖον. Ἐπιτρέπεται λοιπὸν νὰ πιστεύωμεν ὅτι δὲν εἶνε γνωστὸς ἐκεῖ. .. Ἀλλως τε, καὶ κίνδυνος ἂν ὑπάρχῃ, τὸ ἀγῶγ' ἰ ἀξίζει τὸν κόπον.

—Ὁ, τι λέγει ὁ Χάρρης, αὐτὸ λέγω κ' ἐγώ, εἶπε τότε ὁ Τζὼν Κάρπεντερ. Τὸ σπουδαιότερον ἦτο πῶς νὰ φύγουμε ἀπὸ τὴν Κουϊνστάουν, καὶ τώρα τὴν ἀρίσαμεν τριάντα μίλια πίσω... Ὅσο γιὰ τὸν μποναμά που πρόκειται νὰ πάρῃ τὸ καθένα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἀρχοντόπουλα...

—Θά τον τσιπώσῃ ὁ καθένας μας ὁλόσωστο, συνεπλήρωσεν ὁ Χάρρης Μάρκελ, διότι δέκα εἶνε αὐτοί, δέκα κ' ἐμεῖς.

—Στρογγυλὸς λογαριασμός, ἐπρόσ-

θεσεν ὁ ναύκληρος. Βάλτε καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ καραβιοῦ, καὶ θὰ δῆτε πῶς εἶνε περίφημη ἡ δουλειά μας! Ἀναλαχθάνω ἐγὼ νὰ δώσω στοὺς συντρόφους μου νὰ καταλάβουν τί κέρδη θὰ ἔχωμεν!

—Εἴτε καταλάβουν εἴτε ὄχι, τὸ ἀπεφάσισα πλέον! ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ. Νὰ κυττάξῃ καθεὶς νὰ παίξῃ ὅπως πρέπει τὸ μέρος του στὸ ταξίδι, χωρὶς νὰ γίνῃ ὑποπτος οὔτε μὲ ἔργα οὔτε μὲ λόγια. Νὰ προσέξουν καλά!

Τὸ τολμηρὸν σχέδιον τοῦ Χάρρη Μάρκελ ἔτυχε τῆς γενικῆς ἐπιδοκιμασίας, καὶ οἱ πειραταὶ ἄρισαν τὰ πράγματα νὰ τραβοῦν μόνον τὴν δρόμον των.

Ἐκεῖνο τὸ πρωῒ, ὁ Χάρρης Μάρκελ ἐξήτασεν ἄλλην μίαν φορὰν τὰ ἔγγραφα τοῦ πλοίου, καὶ ἰδιαίτερος τὰ ἔγγραφα τοῦ πλοίαρχου Πάξτων, διὰ νὰ συμμορφωθῇ κατ' ὅλην τὴν γραμμὴν μὲ τὸ πρόγραμμα τοῦ ταξιδίου, τὸ ὅποιον εἶχε κανονίσῃ ἡ ἀγωνοθέτις κυρία Σέϋμμουρ. Τὸ δρομολόγιον ὥριζεν ὅτι ὁ «Γοργὸς» ἔπρεπε νὰ φθάσῃ εἰς τὰ βόρεια τῆς Ἀντιλλίας, νὰ προσεγγίσῃ πρῶτον εἰς τὸν Ἅγιον Θωμᾶν καὶ κατέπειν, παραπλέον τὸ μακρὸν κομβολόγιον τῶν Ἀνεμωδᾶν νήσων καὶ καταβαίνων πρὸς νότον, εἰς ὁκτώ ἄλλας νήσους, πατρίδας τῶν ἀριστέων. Μετὰ τὰς ἐννέα ταύτας προσεγγίσεις ἔπρεπε νὰ πλεύσῃ εἰς τὴν Βαρβάδος, ὅπου ἔμενεν ἡ ἀγωνοθέτις. Συμφέρον τῶν

• Ὁ κ. Πάττερσων, κρατούμενος ἀπὸ ἑνα τάκον. • (Σελ. 146, στήλ. γ.)

κακούργων ἦτο νὰ μὴ τροποποιηθῇ οὐδὲ κατὰ κεραίαν τὸ δρομολόγιον ἐκείνο. Ἄν ὁ Πάτρων ἦτο ἐντελὲς ἄγωνιστος εἰς τὰς Ἀντίλλας, — ὅπερ καὶ πιθανώτατον, — κανεὶς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ υποπτεύσῃ ὅτι ὁ «Γοργὸς» εἶχε περιπέσει εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν πειρατῶν τοῦ «Χάλιφαξ».

Ἐβαλε λοιπὸν ὁ Χάρρης Μάρκελ πορείαν πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ σκοπεύων νὰ διαβῇ τὸν Τροπικὸν τοῦ Καρκίνου, εἰς τὸ σημεῖον περίπου ὅπου τον διατέμνει ὁ τεσσαρακοστὸς μεσημβρινός. Τὸ τρίστιον, μὲ ὅλα τὰ πανιά του ἀνοικτά, χωρὶς νὰ ἐξαίρεθουν οὔτε οἱ κοῦντροι, οὔτε τὰ βελαστράλια, μὲ τοὺς πρόποδας δεξιὰ, ἀρμένιζε μὲ ἄνεμον ποῦ ὁλονὲν ἐδυνάμωνε, καὶ ἔκαμνε ἑνδεκα μίλια τὴν ὥραν.

Ἀπὸ ναυτίαν κατ' ἄρχας κανεὶς δὲν ὑπέφερε. Γυρμένους μὲ τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν, ἔνεκα τῆς μεγάλης ἰστιοφορίας του, ἐπάνω εἰς τὸ μακρὸ καὶ κανονικὸν κύμα τοῦ Ὠκεανοῦ, δὲν εἶχε καθόλου παρακύλισμα ὁ «Γοργὸς», καὶ ἔτρεχε τόσον ἐλαφρὰ ἐπάνω στὰ νερά, ὥστε τὸ σκαμπα ν' ἐβάσμα ἦτο σχεδὸν ἀνεπαίσθητον.

Τὸ ἀπόγευμα ὁ κ. Πάττερων ἠσθάνθη κάποιαν ἀδιαθεσίαν.

Καὶ ὅμως, χάρις εἰς τὴν πρόνοιαν τῆς κυρίας Πάττερων, καὶ συμφώνως μὲ τὴν περίφημον συνταγὴν τοῦ Βέργαλ, ἡ βαλίτζα του περιεῖχε τὰ διάφορα φάρμακα, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸ λέγειν τῶν καλῶς πληροφορημένων ἀνθρώπων ἐπιδέχονται εἰς πάντα νὰ καταπολεμήσῃ τὴν εἰρημένην ναυτίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ κ. Πάττερων ἐδίδε τὸ σφοδρὸν ὄνομα «πελαγαλγία».

Ἐκτὸς τούτου, τὴν τελευταίαν ἐβδόμαδα που ἐπέρασεν εἰς τὴν Ἀντιλιανὴν σχολὴν, ὁ προνοητικὸς οἰκονόμος δὲν εἶχεν ἀμελήσῃ νὰ χρησιμοποιήσῃ διάφορα καὶ βαθμὴδὸν αὐξομειωθέντα κατάρτικα, ὅπως διατελῇ ὑπὸ τὰς καλλιτέρας ὕγεινὰς συνθήκας τὴν ἡμέραν που ὁ ἄρχιζαν τὰ πειράγματα τοῦ Ποσειδῶνος. Λέγεται, ὅτι ἡ προφύλαξις αὐτὴ ἐνδείκνυται ὑπὸ τῆς πείρας, καὶ δι' αὐτὸ τὴν ἔλαβεν ἐγκαίρως ὁ μέλλων ἐπιβάτης τοῦ «Γοργίου».

Ἐπειτα, ὁ κ. Πάττερων, πρὶν ἐπιβασθῇ ἀπὸ τὴν Κουίνστούαν, εἶχε λάβῃ ἄλλο, ἀπειράκις μᾶλλον εὐχάριστον προφυλακτικόν, — εἶχε προγευματικὸν τρυφηλότατον μὲ τοὺς νεαροὺς Τηλεμάχους του, οἱ ὁποῖοι του ἔκχαμαν τότε ἐνθαρρυντικωτάτας προτάσεις.

Ἄλλως τε, ὁ κ. Πάττερων ἐγνώριζεν ὅτι εἰς τὸ κέντρον τοῦ πλοίου δὲν εἶνε τόσο ἀσφάλεια αἰσθηταὶ αἱ δονήσεις τοῦ σκάφους, ὅσον εἰς τὴν πρῶραν ἢ τὴν πρύμνην. Ἐν τούτοις, εἰς τὴν ἀρχὴν, κατὰ τὰς πρώτας ὥρας τοῦ ταξιδίου,

ἐνόμισεν ὅτι ἡδύνατο νὰ μείνῃ ἐπάνω στὸ κάσσο. Τὸν εἶδαν λοιπὸν που ἐπεριπατοῦσε κατὰ πλάτος καὶ μᾶκρος, μὲ διεισδυτὰ τὰ στέλη, σὺν ἀληθινὸς ναυτικῷ, διὰ νὰ κρατῇ καλλιτέρα τὴν ἰσορροπίαν του. Καὶ μάλιστα συνεβόλευσε τοὺς συνταξιδιώτας του νὰ μιμηθοῦν τὸ παράδειγμα του. Ἀλλά, φαίνεται, αὐτοὶ δὲν κατεδέχθησαν νὰ λάβουν αὐτὰς τὰς προφυλάξεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας οὔτε ἡ κρᾶσις τῶν οὔτε ἡ ἡλικία τῶν εἶχαν ἀνάγκην.

Ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ὁ κ. Πάττερων δὲν εἰδείξεν εἰς τὸ πρῶγευμα τόσην ὀρεξιν ὅσην τὴν προηγουμένην, ἂν καὶ ὁ μάγειρος εἶχε δεῖξῃ πάλιν ὅλην τὴν τέχνην του. Ἐπειτα, μετὰ τὰ φροῦτα, μὴ αἰσθανόμενος τὴν ἀνάγκην νὰ περιπατήσῃ, ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς ἕνα πάγκον τῆς πρύμνης, καὶ ἔβλεπε τοὺς μικροὺς συνεπιβάτας του, ποῦ ἐπηγαυνοῦρχοντο γύρω του. Μετὰ τὸ γεῦμα, ὅπου μάλιστα ἔφαγε δύο-τρεῖς μπουκιές, ὁ Οὐάγγας τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸν θαλαμῶνά του καὶ τὸν ἐξήπλωσεν εἰς τὴν κουκέταν του, μὲ τὴν κεφαλὴν λίγην ὑψηλά, μὲ τὰ μάτια κλειστὰ πρὶν ἀκόμη τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὁ κ. Πάττερων ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, μὲ ὅχι πολλὴν διάθεσιν, καὶ ἐκάθησεν εἰς ἕνα σκαμνί, ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν τοῦ καρρέ.

Ὅταν ὁ Χάρρης Μάρκελ ἐπέρασε πλησίον του:

— Τίποτε νεώτερον, πλοίαρχε Πάττερων; ἡρώτησε μὲ φωνὴν κάπως ἐξησθενημένην.

— Τίποτε, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.

— Ὁ καιρὸς ὁ ἴδιος;

— Ὁ ἴδιος καιρὸς, ὁ ἴδιος ἄνεμος.

— Δὲν προβλέπετε καμμίαν ἀλλαγὴν;

— Ὁχι, παρὰ μόνον ὅτι ὁ ἄνεμος θὰ δυναμώσῃ...

— Τότε... ὅλα καλά;

— Περὶφημα!

Ἰσως-ἴσως ὁ κ. Πάττερων ἔλεγε ἀπὸ μέσα του, ὅτι ὅλα δὲν ἐπῆγαιναν τόσον καλὰ ὅσον τὴν προηγουμένην ἡμέραν. Ἰσως θὰ ἔκαμνε καλλιτέρα, ἂν ἐκινεῖτο λιγάνι. Δι' αὐτὸ, ἀφοῦ ἐσηκώθη, ἐβάδισεν ἀπὸ τὸ κάσσο εἰς τὸν μεγάλον ἰσθμὸν, στηριζόμενος μὲ τὸ δεξιὸ χεῖρ εἰς τὴν κουκαστήν. Ἠλπίζεν ὅτι μένων εἰς τὸ κεντρικὸν μέρος τοῦ πλοίου θὰ ὑπέφερεν ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸ σκαμπα ν' ἐβάσμα, τὸ ὁποῖον ἦτο πολὺ περισσότερον δυσάρεστον παρὰ τὸ παρακύλισμα, διότι ὁ «Γοργὸς» ἦτο γυρμένους καλὰ μὲ τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν του.

Ἐνῶ ὁ κ. Πάττερων ἐπῆγαινε ἐπὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μὲ ἀσταθεῖς βήματα, διεσταυρώθη ἐπανεληλυμμένως μὲ τὸν Κόρτην, ὅστις ἔκρινε καλὸν νὰ τῷ εἰπῇ:

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σας φιλοδωρήσω μὲ μίαν συμβουλὴν;

— Φιλοδωρεῖσάτε με. φίλε μου.

— Λοιπὸν... ἡ συμβουλὴ μου εἶνε, νὰ μὴ κυττάζετε στὸ πέλαγος... Μ' αὐτὸ θὰ ἐνοχλήσῃτε λιγώτερον...

— Καὶ ὅμως, ἀπήντησεν ὁ κ. Πάττερων, κρατούμενος ἀπὸ ἕνα τίκτον τῆς ἀρμαθούρας, ἔχω ἀναγνώσῃ εἰς τὸς ὀδηγίας, τὰς πρὸς χρῆσιν τῶν θαλασσοπλοούντων... ποῦ εἶνε ἀσυνείηστοι ἀκόμη... ὅτι πρέπει νὰ ἀτενίζουσιν εἰς τὸ πέλαγος...

Πραγματικῶς ἡ σύστασις αὐτὴ εὐρίσκεται εἰς τὰς ὀδηγίας, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀλλή εὐρίσκεται ἐπίσης, ἂν καὶ φαίνονται ἀντιφάσκουσιν πρὸς ἀλλήλας. Πρὸς ἐπίμετρον, ὁ κ. Πάττερων ἦτον ἀποφασισμένος ὅλας νὰ τὰς τηρήσῃ, ὅτιδῃ ποτε καὶ ἂν ἔλεγαν. Δι' αὐτὸ δὲ καὶ ἡ κυρία Πάττερων τὸν εἶχεν ἐφοδιάσῃ μὲ ἕνα ζωνάρι ἀπὸ κόκκινην φανέλλαν, ἢ ὁποῖα τὸν ἐτύλιγε τρεῖς φορές εἰς τὴν μέσην καὶ τὸν ἐσφιγγε σὺν φασκίᾳ.

Μ' ὅλας ὅμως αὐτὰς τὰς προφυλάξεις, ὁ Μέντωρ ὅσον ἐπῆγαινε καὶ ἠσθάνετο χειρότερα τὸν ἑαυτὸν του. Τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἡ καρδιά του ἤλλαζε θέσιν, ὅτι ἐταλαντεύετο σὺν ἐκκρίμας μέσα στὸ στήθος του, καὶ, ὅταν ὁ Οὐάγγας ἔκρουσεν εἰς τὸν κώδωνα τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος, ἔφρισε τοὺς νεαροὺς μαθητὰς νὰ μαζευθοῦν εἰς τὴν τραπεζαρίαν, καὶ αὐτὸς ἔμεινε κοντὰ εἰς τὸν ἰσθμὸν.

Καὶ τότε ὁ Κόρτης, προσποιούμενος τὸν σοφόν, τῷ εἶπε:

— Βλέπετε, κύριε, δὲν στηρίζεσθε καὶ δὲν στέκεσθε καλά, διότι δὲν ἀκολουθεῖτε τὰς κινήσεις τοῦ πλοίου, καὶ ὅταν ἀκόμη εἰσθε καθιζήμενοι...

— Καὶ ὅμως, φίλε μου, εἶνε δύσκολον νὰ συμμορφωθῶ...

— Καθόλου, κύριε... Νὰ! κυττάξετε ἐμένα...

Καὶ ὁ Κόρτης ἔδειξε πῶς κάμνουν. Ἐγερνε ὀπίσω, ὅταν ὁ «Γοργὸς» ἐδουλοῦσε μὲ τὴν πρῶραν εἰς τὸ κύμα, ἔσχυθεν ἐμπρὸς ὅταν ἡ πρύμνη ἐδουλοῦτο εἰς τὸν ἄρρισμα ὡς αὐτὰ τῶν ἰχνῶν.

Ἐσηκώθη τότε ὁ κ. Πάττερων, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ τηρήσῃ τὴν ἰσορροπίαν, καὶ ἐψιθύρισε:

— Ὁχι... ἀδύνατον... Βοηθήστε με νὰ ξανακαθίσω... Ἡ θάλασσα εἶνε ἐλκεσινή.

— Ἐλεεινὴ! Μά, εἶνε λάδι ἢ θάλασσα, κύριε, εἶπεν ὁ Κόρτης.

(Ἐπειτα συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ ΚΑΙ ΑΤΥΧΙΑ

Ἦτο, ἀληθινὰ, πολὺ εὐμορφὸν τὸ ἐξοχικὸν σπιτάκι, ὅπου οἱ δύο μικροὶ φίλοι μου, οἱ ἀδελφοὶ Θωμᾶς καὶ Μιχαλάκης, ἔμεναν πέρυσι τὸ καλοκαίρι μὲ τὴν εἰκογένην των. Τί πρᾶσνάδα, καὶ τί δροσιά, καὶ τί ὠραία θέα! Ἐξέκουράζοντο οἱ δύο ἀδελφοὶ ἀπὸ τοὺς κόπους τῶν ἐξετάσεων, καὶ εἶχαν ἀπὸ τὸν πατέρα των τὴν ἄδειαν νὰ κάμνουν, ὅ,τι θέλουν, νὰ περνοῦν ὅπως θέλουν τὸν καιρὸν των.

Δὲν εἶχαν ὅμως οἱ δύο φίλοι μου τὰς ἰδίας ὁρέξεις. Ὁ Μιχαλάκης ἀγαποῦσε τὸν πρῶτον περίπατον, ἀπὸ τὰς τέσσαρας! — ἐνῶ ὁ ἀδελφὸς του ἐκοιμᾶτο μακαριώτατα ἀκόμη. Ὁ Θωμᾶς δὲν ἐνοῦσε νὰ χαλάσῃ τὴν ἡσυχίαν του διὰ νὰ πηγαίῃ ἔξω καὶ νὰ θυμάσῃ τὴν ἀντολήν τοῦ ἡλίου ἦτο πολὺ ὑπναρὸς! Εἶχε φροντίσῃ ὅμως ἐγκαίρως νὰ συστήσῃ εἰς τὸν ἀδελφόν του νὰ κάμνῃ ἔσπον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον ὄρυθον, τὴν ὥραν που ἐσηκόνετο, διὰ νὰ μὴν του ταράσσῃ τὰ εὐχάριστα ὄνειρα τοῦ πρῶτον ὕπνου του.

Ἐλησμένησιν νὰ σας εἰπῶ ὅτι εἶχαν τὰ κρεβάτια των εἰς τὸ ἴδιον δωμάτιον.

Λοιπὸν, ἕνα πρωῒ, ὁ Μιχαλάκης ἐσηκώθη διὰ νὰ κάμῃ τὸν τακτικὸν του περίπατον, καὶ νὰ πῇ γάλα ἀπὸ τὴν στάνην που ἐφαίνετο εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ καταρτίου λόφου.

Ἐκατέβηκε κάτω, ὅταν ἔσφαξε, εἰς τὸ ὑψηλότερον κλαδί τῆς κίχρας τοῦ κήπου των, βλέπει μίαν τσίχλα πρώτης τάξεως! — Σημειώσατε ὅτι ὁ Μιχαλάκης ἔλεγε ὅτι ἦτο καλὸς σκοπευτής, καὶ εἶχε κυνηγήσῃ πολλὰς φορές μὰζι μὲ τὸν πατέρα του. Εἶχε μάλιστα καὶ τὸ δικαίωμα νὰ ἐκφράζῃ, νὰ ἐκφράζῃ τὸ δικαίωμά του ἦτο κρεμασμένο εἰς τὴν κρεβατοκάμαρα, — καὶ πῶς νὰ τὸ πάρῃ, χωρὶς νὰ ἐυπνήσῃ τὸν ἀδελφόν του;

— Ἐπὶ τέλους, ἐκέφη, ὁ ἄνεδω τόσον σιγὰ, ὥστε δὲν θὰ με καταλάθῃ.

Φαντάζεσθε πλέον μὲ τί προσοχὴν ἀνέβη τὰ σκαλοπάτια, καὶ μὲ τί προφυλάξεις ἐμβήκεν εἰς τὸ δωμάτιον!

Παίρνει τὸ τουφέκι, πηγαίνει κοντὰ στὸ παράθυρον, παραμερίζει τὴν κουρτίνα, καὶ — ὦ! εὐτυχία! — ἡ τσίχλα οὔτε εἶχε σαλευθῇ ἀπὸ τὸ κλαδί τῆς...

Σηκόνει ὁ Μιχαλάκης τὸ τουφέκι, σκοπεύει, τρυφᾷ τὴν σκανδάλην, καὶ... μπάμ! ἐπέταξε τὸ πουλὶ στὸν ἀέρα...

— Βοήθεια! κλέψετε! φωνάζει τρομαγμένος ὁ Θωμᾶς, τὸν ὁποῖον ἐξύπνησεν ἡ τουφεκία ἀπὸ τὸν βαθὺν ὕπνον του.

— Τί ἀτυχία! ἐξύπνησε! — φωνάζει καὶ ὁ κυνηγὸς μας, καὶ περὶ κάτω θυμωμένος τὸ τουφέκι του. Καὶ ὅμως...

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Ἄνθη! Τί ὠραίον, τί ἀδρότερον, τί εὐγενέστερον, τί λεπτότερον καὶ τί λαμπρότερον ὑπάρχει εἰς τὴν φύσιν ἀπὸ τὰ ἄνθη! Πῶς ἤθελα, σήμερον ποῦ ἐορτάζομεν τὴν μεγάλην ἐορτήν των, νὰ ἡμπορούσα νὰ στείλω εἰς τὸν καθένα σας ἀπὸ μίαν ἀνθοδέσμη. Καὶ ἀφοῦ αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον, πῶς ἤθελα ἡ σημερινὴ μου ἐπιστολὴ νὰ εἶχε κατὰ τὴν ὠριότητα, ἀπὸ τὴν ἀγνότητα καὶ ἀπὸ τὸ ἄρωμα μιᾶς ἀνθοδέσμης!

Ἀλλὰ ποῦ νὰ εὕρω λέξεις τόσον γλυκαίαι, καὶ πῶς νὰ πλεῖω φράσεις τόσον ἀδράς, καὶ ποῦ νὰ συλλάβω ἰδέας τόσον εὐδαίς, διὰ νὰ κάμω τὴν ἐπιστολήν μου νὰ ὁμοιάζῃ ὀλίγον μὲ ἀνθοδέσμη! Καὶ ὅμως ἤθελα τὴν στιγμὴν αὐτὴν ποῦ τὴν διαβάσετε, νὰ εἶχατε ἐμπρὸς σας τὴν λευκότητά ἐνὸς κρίνου, τὴν πορφύραν ἐνὸς ρόδου, τὴν δροσερότητα μιᾶς πρασινάδας, καὶ τὸ μεθυστικὸν ἄρωμα μιᾶς ἀνθίνης συνχυλίας, μιᾶς ἀρμονίας ἀπὸ χρώματα καὶ ἀπὸ εὐωδίας πετάλων.

Ἄν ἦσαν τουλάχιστον ποιητὴς, θὰ ἡμπορούσα νὰ γράψω ὀλίγους στίχους. Λέγουσι οἱ ὠραῖοι στίχοι εἶνε ὡς μουσική. Καὶ ἡ μουσικὴ αὐτὴ ἔχει τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ ζωγραφίσῃ, νὰ ἐκφράξῃ καὶ νὰ παραστήσῃ τὰ πάντα καὶ τὴν λευκότητά ἐνὸς κρίνου καὶ τὴν πορφύραν ἐνὸς ρόδου, καὶ τὸ μεθυστικὸν ἄρωμα μιᾶς ἀνθίνης συναυλίας... Ἀ, τί κρίμα νὰ μὴ εἶμαι ποιητὴς!

Ἀλλὰ διατὶ ἀπελπίζομαι ἄδικα; Μήπως ἡ φύσις δὲν εἶνε ἀνωτέρα ἀπὸ τὴν τέχνην; Καὶ μήπως ἡ φύσις δὲν σας ἐχάρισε πρὸ ὀλίγου, ὅτι εἰς μάτην ἐπιθυμοῦσα νὰ σας χερσὶν ἡ ἐπιστολή μου; Φαντάζομαι ὅτι θὰ τὴν διαβάσατε, ἐπιτρέποντες ἀπὸ τοὺς ὠραίους κήπους τῆς Πρωτομαγίας. Σὰς ἐπερίμενε ὑπομονητικὰ, ἔως νὰ δρῆτε ἐκεῖ τὰ ἄνθη σας, καὶ νὰ δέσετε τὰς ἀνθοδέσμες σας, καὶ νὰ πλεῖτε τὰ στεφάνια σας, καὶ νὰ γεμίσετε εἰς τὴν ἐπιστολήν σας ἀνθοδόχας τοῦ δωματίου σας, καὶ νὰ στολίσετε τοὺς ἐξώτας τῶν οἰκίων σας...

Καὶ ἀρκεῖ νὰ ρίψετε ἐν βλέμματι εἰς τὴν πλουσίαν συγχρομένην τοῦ πρῶτον σας περιπάτου, διὰ νὰ πολλαπλασιάσῃ τὰ λαμπρὰ χρώματα καὶ τὰ ἀδρά σχήματα τῶν πετάλων, — ἀρκεῖ νὰ πάρετε μίαν

μόνην ἀναπνοήν, διὰ νὰ αἰσθανθῆτε τὸ μεθυστικὸν ἄρωμα τῆς ἀνθίνης συναυλίας. Τί περισσότερον θὰ ἡμπορούσατε νὰ κάμῃ ἡ ἐπιστολή μου, ὅσον ὠραία καὶ ἂν ἦτο, — τί περισσότερον θὰ ἡμπορούσατε νὰ κάμουν οἱ στίχοι μου, ὅσον καὶ ἂν ἦσαν ποιητὴς καὶ ὅσον τεχνικώτερα καὶ ἂν ἐφαλλὰ τὴν Πρωτομαγίαν!

Ὡ, τὰ ὠραία, τ' ἀγαπητὰ ἄνθη! Τί ἀπλούστερον καὶ τί μεγαλοπρεπέστερον ὑπάρχει εἰς τὴν φύσιν ἀπὸ αὐτὰ! Καὶ πόσον εἶνε ὠραῖα, καὶ ἀγνή, καὶ εὐδαίς ἡ ἐορτή, τὴν ὁποῖαν ἐορτάζομεν σήμερον πρὸς τιμὴν των! Καμμία ἄλλη ἐορτὴ τοῦ χρόνου δὲν ἔχει τόσην ποιήσιν καὶ τόσην χάριν! Εἶνε ἡ μόνη ποῦ μας μεθύει μὲ τόσον ἄρωμα, καὶ μας γεμίζει μὲ τόσην χαρὰν, καὶ μας κάμνει νὰ κλαδοῦμεν ὡς τὰ πτηνὰ, νὰ ψάλλωμεν τὸν ὕμνον τῆς νεότητος, τῆς ἀνοίξεως, τῆς ζωῆς, τῆς ἀγάπης! Ἡ μικρὰ ἀνθοδέσμη καὶ τὸ μικρὸ στεφάνι που ἀποκομίζομεν ἀπὸ τοὺς κήπους, εἶνε ὡς ἡ ἀναπαράστασις τῆς μεγάλης καὶ μεγαλοπρεποῦς εἰκόνης τῆς φύσεως, ἡ ὁποία πανηγυρίζει τώρα ἀνθισμένη ἔκτ' ἄκρου εἰς ἄκρον, περικαλλὴς καὶ θαυμασία, εἰς τὴν ἐτησίαν ἀνανέωσιν τοῦ σφρίγγους τῆς, τῆς ἀκμῆς τῆς, τῆς δυνάμεως τῆς.

Καὶ εἰς τὴν ἀνοίξιν αὐτὴν τῆς φύσεως ἀνταποκρίνεται ἡ ἀνοίξις τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπίσης καὶ ὁ ἀνθρώπος, τὴν ἐποχὴν αὐτὴν, αἰσθάνεται τὴν ἀνανέωσιν τῶν δυνάμεών του, καὶ μαζὶ μὲ τὰ ἄνθη τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν κήπων, ἀντιλαμβάνεται νὰ νάβλαστάνουν εἰς τὴν ψυχὴν του τὰ ἄνθη τῆς καλωσύνης, τῆς ἀγάπης, τῆς εὐποιίας, τῆς δράσεως, ὅλων τῶν ὠραίων αἰσθημάτων καὶ ὅλων τῶν εὐγενῶν ὁρμῶν τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα ἀποστελοῦν τὴν ἀθάνατον ἀνθοδέσμη τῆς ἀνθρωπίνης ἀνοίξεως. Μετὰ τὸν λήθαργον τοῦ χειμῶνος, ἡ ἀνθὴρ αὐτὴ ἀνοίξει ἐπιστρέφει πάντοτε τόσον εἰς τὴν φύσιν, ὅσον καὶ εἰς τὴν ψυχὴν. Πρωτομαγία ἀπέξω, ἄλλη Πρωτομαγία ἀπὸ μέσα... Εὐτυχίς ὅσοι τὴν ἐπωφελοῦνται καὶ τὴν χρησιμοποιοῦν!

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΙΚΡΑΙ ΣΥΜΒΟΛΑΙ

* Θέλετε νὰ ποφύγετε τὸ πᾶρμα; Ἀρκεῖ τὴν στιγμὴν ποῦ ἀρχίζετε νὰ αἰσθάνεσθε τὸν προάγγελον γαργαλισμόν, νὰ πιέσετε ἰσχυρῶς μὲ τὸ ἄκρον τοῦ λιχανοῦ τὸ ἐν πλάγιον τῆς ρίζης τῆς ρινός, ὀλίγον κάτωθεν τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὥστε νὰ πιεσθῇ τὸ ρινικὸν ὅσπου.

* Μὴ φυλλοδιφίετε ποτὲ βιβλία, καὶ μάλιστα μεταχειριζόμενα, ὑγραίνοντες τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα, διότι ἡ συνηθισμένη αὕτη δὲν εἶνε μόνον ρυπαρά, ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνος.

(Ἐκ τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Ἑτρείας»)

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΠΟΘΟΙ ΤΟΥ ΠΙΠΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Α'.

Ἀρχὴ τοῦ παραμυθιοῦ, καλησπέρα σας Ὁ Πίπης Μουρμούρας ἔκαμνε μοναχὸς του τὸν περιπατάκο του στὴν ἐξοχή. Καί, διὰ τὴν εἶναι μοναχὸς του στὴν ἐξοχή, θὰ πῇ πῶς ἦταν πολὺ κοντὰ τὸ ἐξοχικὸ σπίτι, ὅπου ἐπερνῶσε τὸ καλοκαίρι ἡ οἰκογένειά του.

Ἐκύτταζε λοιπὸν ὁ Πίπης τὰ ψαράκια, ποὺ ἦσαν σὰν ἀσημένια κ' ἔκαναν ὅλο γύρες - γύρες μέσα στὸ ποταμάκι, κ' ἔλεγε :

— "Ἀχ! καὶ νὰ μπορούσα νὰ κολλυμπῶ σὰν ψάρι!

Ἐκύτταζε τὰ ἄσπρα κουνελάκια καὶ τὰ κόκκινα λαγουδάκια ποὺ ἐπαίζαν τὸν κυνηγητὸ μέσα στὸ λειβάδι κ' ἔλεγε :

— "Ἀχ! καὶ νὰ μπορούσα νὰ τρέχω σὰν λαγὸς!

Ἐκύτταζε τὰ πουλιά που πετοῦσαν στὸν ἀέρα κ' ἐπαίζαν ἕνα σωρὸ τρελλὰ παιχνίδια κ' ἔλεγε :

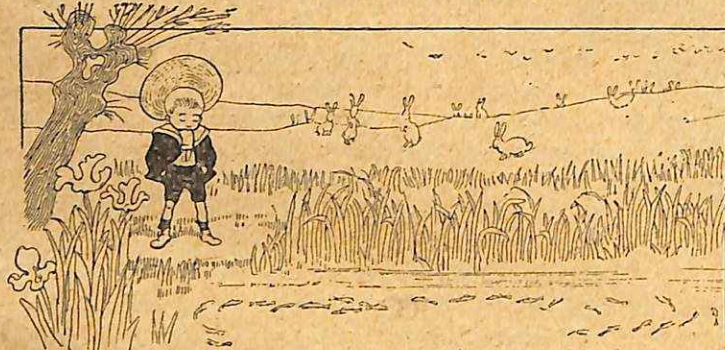
— "Ἀχ! καὶ νὰ μπορούσα νὰ πετῶ σὰν πουλί!

Καί, ἅμα τα ἔλεγε αὐτά, ἐκουνούσε τὸ κεφάλι του μὲ πολὺ θυμὸ, — τὸ ἐτράνταζε, καλέ, τὸ κεφαλάκι του, σὰν νὰ ἦταν ἀμυγδαλὶ καὶ τὰ μαλλιά του ἀμύγδαλα, καὶ σὰν νὰ ἤθελε νὰ τα τινάξῃ κάτω ὅλα, — κ' ἔλεγε μ' ἕνα ὕφος, μὰ μ' ἕνα ὕφος μουρμούρινο :

— Βέβαια! ὁ ἄνθρωπος εἶναι τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα τὰ ζῷα!

Τὸ εἶπε μιά, τὸ εἶπε δύο, τὸ εἶπε ἐξήντα ἕξ καὶ μισὴ φορές, ὁ Πίπης Μουρμούρας. Δὲν ἐπρόφθασε νὰ το πῇ ἐξήντα ἑπτὰ φορές, διότι ἐκείνη τὴ στιγμή του ἦλθε στὸ μυαλὸ ἕνα παραμῦθι, ποὺ εἶχε ἀκούσῃ ἀπὸ τὴ γιαγιά του :

— Γιατί, ἐφώναξε, νὰ μὴν ὑπάρχουν ἀκόμα στὸν κόσμον νεράιδες, ὅπως μιά φορά κ' ἔνεν καιρὸ, στὴ παλιὰ καὶ περασμένα χρόνια; Ἐλεγε τῆς νεράιδας: «Θέλω αὐτό!» — καὶ σοὺ το ἔφερνε. Ἐλεγε: «Δὲν το θέλω!» — καὶ το ἔπαιρνε πίσω. Ἦθελες ἕνα φουρνό γαλατοπούρεκα, — καὶ τὰ γαλατοπούρεκα ἔδωσαν μπροστά σου. Ἦθελες χίλιες χιλιάδες λουκούμια καὶ καραμέλες, — καὶ ἡ νεράιδα ἀμέσως σοὺ τὰ ἐκοιτάχουσε... Τὴν ὥρα καὶ ποὺ ὄχι ἦταν τότε!

«Ἐκύτταζε τὰ ψαράκια...» (Σελ. 148, στήλ. αβ.)

Καὶ ὁ Πίπης ἐστάθηκε πολὺ συλλογισμένος. Ἐξάφνα θυμῆθηκε ὅτι τὸν χεῖ μῶνα ὁ πατέρας του τὸν εἶχε πάγη σὲ μιά ἀπογευματινὴ τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου. Ἐπαίζαν ἐκείνη τὴν ἡμέραν μίαν ὥραιαν παράστασιν μὲ νεράιδες καὶ νεράιδόπουλα. Καὶ ἡ μεγάλη-μεγάλὴ νεράιδα εἶχε στὸ κεφάλι τῆς μιά κορδὴνὰ ποὺ ἔδωχε φωτιές, κ' ἔκανε ὅ,τι ἤθελε. Ἐννὴν ἄνθρωποι μάλιστα τὸν ἔκαμε γάιδαρο! Καὶ ὁ Πίπης Μουρμούρας εἶχε μείνῃ ἐνθουσιασμένος ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

— Νά, μὴ τέτοιαι νεράιδα ἤθελα νὰ ἔδωχαι τὴν ἐμπρὸς μου, μιά νεράιδα ὡρμητὴ σὰν τὸν ἥλιο, μὲ διαμάντι καὶ

μάτια ποὺ γυαλίζουν στὸ σκοτάδι (ἀνατριχιάζει). Μπρρρ! Ὁρρεῖς πῶς εἶναι διαβόλοι μεταμορφωμένοι σὲ γάτες. Μὰ καὶ τὰ σχημαίθια καὶ οἱ γουστερίτσες δὲν πᾶνε πίσω... Ἐλεεινὰ ζῷα! Ὅχι πῶς πειράζουν κανένα! Μὰ, γιατί νὰ τρέχουν ἐτσι γρήγορα... φέιτι! μέτα στὰ ξερὰ φύλλα; Ὅλο μου φαίνεται πῶς θὰ χωθοῦν στὸ λαιμὸ μου. Μπρρρ! (Κουνᾷ τὸ κεφάλι). Μοῦ μίλησες, μαμμά; (Πηγαίνει σὲ μιά πόρτα). Ναι, μαμμά, θὰ χτενισθῶ μὴν στιγμούλα, καὶ θὰ βάλω τὸ κόκκινο φόρεμά μου, γιὰ νὰ κατέβω στὸ τραπέζι. (Ἐπιστρέφει πηδηκτῇ). Τί καλὰ! Κ' ἐγὼ ἐνέμισα πῶς με ἦθ' ὅλε γιὰ τίποτε ἄλλο. (Μὲ ἐμπιστευτικὸν ὄψος). Φαντασθῆτε! ἐχθὲς τὸ βράδυ, νά! ἐτσι μ' ἐφώναξε ἡ μαμμά καὶ μου εἶπε :

— Μαρίκα! Πήγαινε νὰ φωνάξῃς τὸν πατέρα σου ποὺ εἶναι στὴς λειμονιές. Τὸν ζητεῖ ἕνας κύριος. Τρέξε γρήγορα!

(Μορμύρει). Στὴς λειμονιές... Πηγαίνω ἐγὼ ποτὲ ὀλομύναχ' ἐκεῖ κάτω; εἶναι θοισκοίτενα, πίσσα! — ἅμα εἶμαι μονάχη μου... (Ἀναστενάζει). Πολὺ ὠραῖο προτέρημα εἶναι ἡ ὑπακοή εἰς τοὺς μεγαλειτέρους, (μ' ἐμπιστευτικὸν τόνον), ἀλλὰ κ' ἡμῖν ποτὲ εἶναι πολὺ... βαρὺ. Τέλος πάντων... Βάζω τὸ μεγάλο μου φάθινο καπέλλο, καὶ παίρνω δρόμο... Εἶχε βραδυάση πιά... ὄχι πολὺ σκοτεινὰ... μὰ ἦταν καὶ περιέργη σύνοψη στὸν οὐρανὸ, καὶ τὰ δρομάκια τοῦ κήπου ἦταν γεμάτα ἀπὸ φύλλα ξερά, κ' ἔκαναν κρᾶν-κρᾶν. Ἀμμέ, ἂν ἦταν φειδάκια καὶ βιτραχάκια κρυμμένα μεσ' τὰ φύλλα; Ποῦ τὴν ἔβλεπα; Ἐπὶ τὴν ἔβλεπα (κάνει πῶς ἐπιδόσκει) νά! ἐτσι... γιὰ νὰ μὴν προσφθῶν καὶ μ' ἀρτάξουν... Ἐξάφνα, ἀκούω καὶ τί που ἐχτυποῦσε, τὰπ-τάπ, τὰπ-τάπ! μὰ τόσο ἀλλόκοτα, κοντὰ μου, πίσω στὴν ράχη μου...

— Παναγία μου! Δὲν ἦταν οὔτε γάτα, οὔτε πουλί, οὔτε φεῖδι... ἦταν σὰν τὸ τρέξιμο κανενὸς ζῴου... Φαντάσου, νὰ ἦταν κανένας λύκος. Τρέχω λοιπὸν, τρέχει καὶ αὐτὸ κοντὰ μου. Ἐξάφνα, βλέπω ἕνα μεγάλο θηρίο μπροστά μου. Μὰ! μ' ἐπέρασε λοιπὸν στὴν τρεχάλα, αὐτὸ ποὺ με κυνηγοῦσε; Ἦ μήπως εἶναι δὴ θηρίο; Σκουρρίζω τὰ μάτια μου... τί νὰ σὰς πῶ; μὲ εἶχαν πάρῃ τὰ δάκρυα ἀπ' τὴν τρομάρα μου, καὶ δὲν ἔδωκα καλὰ... Ὡ! χαρὰ μου! Ἦταν ἡ Βασίλισσα, ἡ μαγείρισσά μου! κ' ἐγύριζε ἀπ' τὴν ἀγορὰ τοῦ χωριοῦ. Πέφτω στὴν ἀγκαλιά της, ἀρχίζω νὰ τῆς ταπῶ ὅλα, ἀλλὰ αὐτὴ μὲ σταματᾷ:

— Καλέ, τί ἀνοησίες εἶναι αὐτές, κυρία Μαρίκα; Νά, ὁ μπαμπᾶς σου εἶναι ἐκεῖ, κοντὰ στὸ κισκίκι που χτίζετε. Πήγαινε νὰ τον εἰδοποιήσης, καὶ σε περιμένω.

Ἀπὸ τοῦ εἶπα ὅτι τὸν ἐζητοῦσαν, γυρίζω στὸ σπίτι, ὦ! πολὺ εὐχριστή-μένη τώρα που εἶχα συντροπιά... μαζὶ μὲ τὴ Βασίλισσα. Ἐπιδόσκει ἀπ' τὴν χαρὰ μου. Μὰ! Νά τὸς πάλι ὁ κύπος; τὰπ-τάπ!...

— Τ' ἀκούς, Βασίλω;

— Ἀλήθεια, μοῦ λέγει, τ' εἶν' αὐτό; Ὁρρεῖς καὶ εἶναι μέσα στὸ κεφάλι σου, κυρία Μαρίκα...

Μοῦ βγάζει τὸ καπέλλο μου καὶ πέφτει μιά μεγάλη διπλὴ χτένα, ποὺ μου εἶχε βάλῃ ἡ μαμμά γιὰ νὰ μὴν πέφτουν τὰ μαλλιά μου ἐπάνω στὰ μάτια μου. Ἦ χτένα εἶχε γλυστρήσῃ, καὶ, καθὼς ἔτρεχα, ἐχτυποῦσε ἐπάνω στὴν ψάθα τοῦ καπέλλου μου, κ' ἔκαμε ἐκεῖνο τὸ φοβερὸ τὰπ-τάπ! (Μὲ ἐμπιστευτικὸν τόνον). Δὲν θὰ το πῇτε σὲ κανένα, δὲν εἶν' ἐτσι; σὲ κανένα ἀπολύτως! οὔτε στὴν ἐξιδέλφῃ μου τὴν Ἀγγελική! Δὲν κάνει νὰ το πῇτε, ἀπὸ τὸν σὰς το εἶπα κρυφὰ-κρυφὰ, νὰ μὴν τ' ἀκούσῃ κ' ἡ μαμμά. Ἄν θέλετε, νὰ σας γράψω ἕνα κατάλογο μὲ ὅλα τὰ πράγματά που τα φοβοῦμαι περισσότερο ἀπὸ τ' ἄλλα. Παντοῦ βλέπετε ὑπάρχουν ἐξαιρέσεις, — ὡς καὶ στὴ γραμματικὴ ἀκόμα. (Σιγανότερα, μὲ χαμόγελο, σὰν νὰ περιπαίξῃ τὸν ἑαυτὸ της). Ὅχι, καλλίτερα νὰ σας γράψω στὸν κατάλογο ποῖα πράγματα δὲν φοβοῦμαι... Ὅχι τὸν γράψω πὶν γρήγορα ἐτσι... Σταθῆτε, μιά στιγμή. (Φεύγει τρεχάλα, μὲ τὸ πρόσωπό της μισοκρυμμένο μέσα στὰ χεῖρια της).

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΕΥΝΟΣ

ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΥΣ

[ΝΑΥΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ]

(Τέλος· ἴδε σελ. 139)

«Λοιπὸν, ἐξηκολούθησε ὁ μπάρμπα-Μανώλης, θέλεις νὰ μάθῃς πῶς τὸ νῆρε τὸ παγωτὸ ὁ ἀρχηγός;» Ἀκούσε...

«Ἐἴχαμε φροντίση καὶ τοῦ ἐδώσαμε νὰ δοκιμάσῃ πρὶν καθῆσθαι στὸ τραπέζι. Δὲν ἐπρόφθασε ν' ἀγγίξῃ τὴν χειλάρη του στὴ νεροκολοκύθα ποὺ του εἶχε πάγῃ γεμάτη μὲ παγωτὸ, κ' ἔβγαλε καὶ μουγγρίσματα, φοβερὰ καὶ τρομερὰ ἀπὸ τὴν χαρὰ του· ἄρχιζε τοὺς πῆδους, κ' ἐπιδόσκει ψηλὰ ἴσα μὲ τὴν ἀβάνι τῆς καλύβας του, κ' ἔκαμνε κουτρούχλες, κ' ἐτρίβε τὴν κοιλὰρα του, νά! ἐτσι! — εἶπε ὁ μπάρμπα-Μανώλης, ἐνῶ ἐτρίβε καὶ αὐτὸς τὴν πατατοῦκά του, διὰ νὰ δεῖξῃ πῶς ἔκαμνε ὁ ἄγριος...»

«Τὴν ἐτρίβε ἀπὸ τὴν γλύκα που ἐκαταλάβαινε, ὅσο ἐγλυτροῦσε ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ κατέβαινε στὸ στομάχι του ἐκεῖνο τὸ ὠραῖο πρᾶγμα.

— Λοιπὸν, τοῦ εἶπα, ἅμα σεβρίσωμε

τὸ παγωτὸ στὸ τραπέζι, θὰ μὰς δώτῃς μιά βάρκα γιὰ νὰ γυρίσωμε στὸν τόπο μας;

«Ἦτον ἑτοιμὸς νὰ πῇ «ναί», ὁ λαμπρὸς μὰς ἀγριάνθρωπος· ἀλλὰ, νὰ σου κ' ἔρχεται ἡ γυναικὴ του, ἡ ὠραία ἀρχηγίνα Πάπα-Πούπα. Τρώγει καὶ αὐτὴ παγωτὸ, κ' ἀρχίζει καὶ αὐτὴ νὰ πηδᾷ σὰν γαρίτσα, κ' ἔβγαζε καὶ ξεφωνητὰ ἀλλοιώτικα, κ' ὅλο ἔχωνε, χωρὶς νὰ σταματῇ καθόλου, τὰ μακρὰ της δάχτυλα μέσα στὴν κολοκύθα, καὶ τ' ἀνέβριζε, φορτωμένα μὲ κρέμα, στὴς κόκκινες χειλάρες της.

«— Ποῖος ἔκαμε αὐτὸ γλυκὸ πρᾶγμα; ἔλεγε. Καλὸ, καλὸ! Ποτὲ δὲν ἔφαγες ἐγὼ ἄλλῃ φορὰ τέτοιο!

«Μὰ; παρουσιάζει ὁ ἀρχηγὸς στὴν κυρία του, ἐμὲν καὶ τὸν ἀρχιμάγειρα. Χαιρετοῦμε ἐμεῖς μὲ πολὺ σέβας.

«— Καθὲς μέρα, θέλω φτιάνατε καλὸ τέτοιο παγωτὸ, τρώγει Πάπα-Πούπα, — μὰς λέγει.

«— Λυποῦμαι πολὺ, τῆς λέγω ἐγὼ

ὅτι γινόνταν, ἂν δὲν ἄκουαν ἐξάφνα μιά ἄλλη κοσμογλασιὰ ἀπὸ σάλπιγγες, τρυμποῦρα καὶ τουμπολέκια. Ἦτον ὁ ἀρχηγὸς τῶν νήσων Τούκα-Κάου ποὺ ἔβριζε μὲ τὴν ἀκολουθία του. Κάθονται στὸ τραπέζι — ὅταν λέγω τραπέζι, τὸ λέγω ἀπλῶς καὶ μόνον διότι ἐτσι το φέρνει ὁ λόγος, ἀπὸ οὔτε τραπέζι, οὔτε καρέκλες, οὔτε σκαμνιά ὑπῆρχαν. Ἐτρωγαν ὅλοι καθιστοὶ καταγῆς.

«Ἐφαγαν πρῶτα τὰ συνειθισμένα φαγητά των, μυρμηκία πιλάφι ἀκρίδες σαλμῆ, πεταλοῦδες τῆς σοῦβλας· ὅτε-ρα ὁ ἀρχηγὸς ἐκτύπησε ἕνα τύμπανο γιὰ νὰ μὰς δώσῃ τὸ σύνθημα, καὶ πᾶμε ἐμεῖς καὶ βάζομε ἀπὸ ἕνα κολοκυθένιο καυκὶ γεμάτο μὲ παγωτὸ ἐμπρὸς στὸν κάθον καλεσμένο.

«— Φάγε, ἀδελφέ μου, ἀπὸ αὐτὸ τὸ νέο φαγητὸν νὰ εὐφρανθῇ ἡ ψυχὴ σου, λέγει ὁ Τράικας-Τρούκας στὸν σύντεκνό του, τὸν ἀρχηγὸ τῶν νήσων Τούκα-Κάου.

«— Εὐχριστῶ, ἀπαντᾷ αὐτὸς, δὲν ἔχω πολλὴ ὑπόληψιν στὰ φαγιά ποὺ δὲν ἔφαγα

«Βγάζω τότε ἀπὸ τὴν τσέπη μου ἕνα παλιὸ φύλλο τῆς «Παλιγγενεσίας».» (Σελ. 150, στ. α'.)

καὶ βγάζω εὐγενέστατα τὸν σκουφό μου, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ εὐχαριστήσω τὴν Πανεκλαμπρότητά σας μὲ σπαραγμὸν καρδίας, σκοπεύουμε νὰ σας ἀρίσσουμε ὑγεῖες!

«— Ὅχι ὑγεῖες! ὄχι ὑγεῖες! οὐρλιάζει ἡ Πάπα-Πούπα· μένατε ἐδῶ, φτιάνατε ὠραῖος παγωτὸ καὶ ἐμεῖς!

«Τ' ἀκούει αὐτὰ ὁ Ἀσπροχιονάτος, καὶ σοὺ τὸν παίρνουν ποτάμι τὰ δάκρυα. Εὐτυχῶς ὁ Τράικας-Τρούκας ἦτον ἐντιμὸς ἄνδρας· λέγει ὅτι ἕνα λόγῳ ἔχει, καὶ ὄχι δεύτερο, ὅτι μὰς τὸν εἶχε δώσῃ πῶς θὰ μὰς ἔδινε καὶ τὴν ἐλευθερίαν μας, ὅτι εἴμαστε ἐλεῦθεροι. Ἀρχίζουν τὴ φιλονεικία ὁ ἀρχηγὸς κ' ἡ ἀρχηγίνα, κ' ἐγὼ δὲν ξέρω τί χαλασμοὶ Κυρίου

ἄλλη φορὰ, καὶ δύσκολά τα δοκιμάζω.

«Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Τράικας-Τρούκας ἐπέμενε, ὁ ἄλλος, γιὰ νὰ μὴν τὸν κακοκαρδίση, ἀπεφάτισε νὰ σηκώσῃ τὸ καυκὶ καὶ νὰ το πλησιάσῃ στὰ χεῖλιά του.

«Ὅ,τι ἔκαμε ὁ Τράικας-Τρούκας καὶ ἡ κυρία του, ὅταν ἐπρωτόφαγαν παγωτὸ, τὸ ἴδιο καὶ ἀπαράλλακτο ἔκαμε καὶ ὁ μουσαφίρης των, καὶ ἀκόμα παραπάνω τοῦμπες ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμὸ του. Καὶ ὄχι μονάχα αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ μεγάλα πρόσωπα καὶ ὑποκείμενα ποῦ ἦσαν στὸ τραπέζι, κ' ἔφαγαν παγωτὸ καὶ αὐτά. Νὰ ἦσαν ἀπὸ μιά μερίδα καὶ νὰ ἔδωκε, κύριε Κωστάκη! Ὅχι παγωτὸ που δὲν χτυπᾷ στὸ κεφάλι, ἀλλὰ θαρρεῖς καὶ εἶχε κατεδάσῃ ὁ καθένας

των από μια όκλα ρώμι και άφέντι ανακατωμένα !

« Άφού έφώναξαν, έπήδησαν, έχο-
ρεψαν, κ' έκαμαν τούμπες, έξαναβού-
τηξαν στα καυκά των, όσο που δεν έ-
μεινε ούτε δρόμι παγωτό. Ο άρχιμά-
γερας όμως κ' έγώ δεν εκαθήσαμε να
τρώμε μύγες εις τὸ άναμεταξύ· είχαμε
ένα φόβο μήν τύχη ὁ Τράκα-Τρούκας κ'
άκούση τὰ πολλὰ παρακάλια τῆς γυ-
ναϊκάς του και θελήση νὰ μᾶς κρατήσει,
έτρέξαμε λοιπόν, μία και δύο, στην ά-
κρογιαλιά, έμπήκαμε σέ μία βαρκούλα,
και άρχίσαμε νὰ τραβούμε με ὅλη μας
τὴν δύναμι τὰ κουπιά, έγώ πρό πάντων
διότι ὁ Άσπροχιονάτος, άφού πρώτα
έκλαψε από τὴν λύπη του πού τὸν
έπιασαν σκλάβο οἱ άγριοι, τώρα, έκλαι-
γε από τὴν χαρά του πού του έδωσαν
τὴν έλευθερία του. Μακάρι νὰ έτρεχαν
ὅλες αἱ βρύσες έτσι, παιδί μου, ὅπως
έτρεχαν τὰ μάτια του !

« Νά σου πάλιν ὅμως ! Τὴν στιγμή
που είχαμε άνοιχθῆ κατά τὸ πέλαος,
βλέπομε μίχ άλλη μεγάλη βάρκα πού
έξεκίνησε από τὴν ακρογιαλιά κ' έλα-
μνε νὰ μας φθάση. Στὴν πλώρη τῆς
έστεκόταν ἡ άρχηγίνα κυρία Πάπα-
Πούπα, κ' έκουνοῦσε θυμωμένη ένα ὄπλον
— δεν θυμοῦμαι τώρα πῶς το έλεγαν.

« — Τούλάχιστον, έφώναξε, δώστέ
μου τὴ συνταγή πῶς φτιάχνετε ὡ ρ α ῖ ο ς
παγωτό ! Συνταγή γιὰ τὸ παγωτό !

« — Μετὰ χαρᾶς σας ! πολὺ εὐχαρί-
στως ! τῆς λέγω.

« Βγάζω τότε από τὴν τσέπη μου ένα
παλὸ φύλλο τῆς « Παιγγενεσίας », τῆς
το πασσάρω, και ἀπ' ἐδὼ πᾶν κ' ἄλλοι !

« Έτσι έφύγαμε από τὰ νησιά τῆς
Τσαϊ-Κού-Λάιτας, ὁ Άσπροχιονάτος
κ' έγώ . . .

« Καὶ τώρα, έξηκολούθησε, τὸ κα-
ραβάκι σου έστέγνωσε πιά· εἴμπορεῖς
νὰ το πάρεις, και νὰ το προσέχης μή-
πως ναυαγήση σὲ κανένα βράχο. Καί,
έπειτα, ξεύρεις, ἂν διασκεδάσες με τὴν
ιστορία πού σου είπα, τόσο τὸ καλλι-
τερο· ὅπως δὴ ποτε ὅμως, δεν είσαι κα-
θόλου ὑποχρεωμένος νὰ τὴν πιστέψης
γιὰ ἀληθινή. . . »

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΓΩΤΟΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Ὁ κόσμος εἶνε άπέραντος
Κ' έχει χιλιάδες στρατές
Κ' εἴμεις έγεννηθήκαμε
Περαστικοί διαβάτες.
Μά μή νομίζης πῶς μπορεῖς
Μονάχος νὰ διαλέξης
Τὸ δρόμο πού θεὸς διαβῆς
Τὴ στρατά πού θὰ τρέξης.
Ἡ Μοῖρα πού δεν τὴν ψήφας,
Έκείνη θὰ σε βάλη,
Κι' ὅ, τι κι' ἂν κάνῃς δεν μπορεῖς
Νὰ στρέψης πίσω πάλι.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

1. — Τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον
γαλλικὸ διηγημάτιον, πρέπει νὰ με-
ταφρασθῇ εἰς τὴν συνήθη γλῶσσαν τῆς
Διαπλάσεως, ὅσῳ τὸ δυνατόν πιστῶς,
ἀλλὰ και ὅσῳ τὸ δυνατόν ἄνευ γαλλι-
σμῶν.

2. — Ἡ μετάφρασις πρέπει νὰ γρα-
φῇ καθαρά εἰς χωριστὸν φύλλον χάρ-
του, και νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα και τὸ ψευ-
δώνυμον (ἂν ἔχη) τοῦ διαγωνιζομένου.

3. — Ἡ καλλιτέρα μετάφρασις θὰ
δημοσιευθῇ. Βραβεῖα δὲ θάπονεμηθοῦν
τὰ ὠρισμένα δι' ὅλους τοὺς Μικροὺς
Διαγωνισμοὺς, περὶ τῶν ὁποίων βλέ-
πετε εἰς τὸ Ε' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ,
§ 3 (φυλλ. 1, σελ. 12.)

4. — Δέχομαι μεταφράσεις μέχρι τῆς
15 Ἰουνίου, ἐκ μέρους τῶν συνδρο-
μητῶν και συνδρομητριῶν μου, τῶν ἐ-
χόντων ψευδώνυμον ἀδελφῶν αὐτῶν,
και τῶν αγοραστῶν ὅσοι ἀπέκτησαν ἤδη
δικαιώματα συνδρομητοῦ.

Ἰδοὺ τὸ πρὸς μετάφρασιν κείμενον :

LE ROSIER DE Mlle EUPHROSINE

Je revois encore le mur blanc
au treillis vert, traîne légère où
se tissait chaque été un rideau
parfumé. Les roses d'à présent,
voyez-vous, mes enfants, n'ont
plus cette odeur suave, trou-
blante qui excitait nos con-
voitises et nous faisait jeter de
gros soupirs de regret le long
du jardin du couvent. Elles étai-
ent si sévèrement défendues les
fleurs de Mlle Euphrosine ! Dès
l'aube, celle-ci s'installait, ou-
vrage en main, farouche gardien-
ne, à la fenêtre donnant sur la
route, et personne, — pas mé-
me M. l'aumônier, — n'avait le
droit de venir respirer de trop près
les pétales qui s'entr'ouvraient
exclusivement pour les reposoirs
de la Fête-Dieu.

Si Germaine était ma cousine,
elle était avant tout petite fille
d'Ève ; c'est vous dire assez quel
attrait avait sur ses dix ans le
fruit défendu ! Un jour de juin,
vaincue par la tentation, quelque
diable la poussant, — (j'étais dans
le voisinage), — Germaine pénétra
dans le jardin et osa porter sur
le rosier une main sacrilège. Mlle
Euphrosine préparait à la chapel-

le les oriflammes pour la proces-
sion du lendemain.

Ma cousine attaqua les branches
à sa portée, saccagea les fleurs qu'
elle enfouissait à mesure dans
son tablier, — blanc linceul ! —
et m'apporta triomphalement sa
cueillette. L'hecatombe embau-
mée me consterna, et bientôt les
conséquences de cet acte impie se
dressèrent, épouvantant mon es-
prit. . . Les fleurs, nous les voli-
ons à Dieu, qui les attendait
le jour suivant même sur son
autel !

« Quiconque a dérobé le bien
d'autrui est tenu de le restituer. »
Ces mots bourdonnaient à mes
oreilles. « Il faut rendre les ro es
au rosier », déclara-je à ma cou-
sine, qui semblait porter très lé-
gèrement le poids du remords.
Et pris d'un louable désir de ré-
parer le tort causé, nous retour-
nâmes au mur blanc, munies d'
une pelote de fil, empruntée à
la corbeille à ouvrage de Germai-
ne, et nous parvîmes à force de
patience à rattacher tant bien que
mal les pauvres victimes sur leurs
tiges.

Ma conscience était soulagée,
mais je dois avouer que Mlle
Euphrosine ne comprit jamais
pourquoi cette année-là tant de
roses se fanèrent à l'arbre.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 85ος

Λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Δὲ ὅπου
θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς
« Διαπλάσεως » τῶν μηνῶν Μαΐου,
Ἰουνίου, Ἰουλίου και Αὐγού-
στου τοῦ 1904.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νεὸς 85ος Δι-
αγωνισμὸς πρὸς εὐρεσιν τῶν λύσεων τῶν
Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ὅσοι ἐκ τῶν
συνδρομητῶν μου ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνι-
σθοῦν, δεῖλοιν πρῶτα νὰ προμηθευθοῦν
ἐγκαίρως ἐκ τοῦ Γραφείου μου τὸν ἀπαι-
τούμενον Χάρτην τῶν Λύσεων, στέλ-
λοντες φρ. 1.

Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ, τοὺς ὁποί-
ους εὕρεσκε ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν Ὁδηγὸν
τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Γ') πα-
ρμένουν οἱ αὐτοὶ δι' ὅλους τοὺς Δι-
αγωνισμοὺς τῶν λύσεων.

Βραβεῖα θάπονεμηθοῦν τὰ ὠρισμένα
δι' ὅλους τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμοὺς,
τὰ ὁποῖα εὕρεσκε ἐπίσης εἰς τὸν Ὁδη-
γὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Ε'
ἄρθρον 2, παράγραφοι α', β', γ',)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— « Άκουσα νὰ λέγουν ὅτι ἐκεῖνοι πού τρώ-
νε τὰ νύχια τοὺς ἔχουν κακὸν χαρακτήρα, και
ὁ ἱουλλογιόθηκα, Μαρίκα ! . .

Καὶ ἡ Μαρίκα μετ' ἐκπλήξεως :

— Μὰ ἐνὺ δεν τρῶς τὰ νύχια σου !

Εἰσὶν ὑπο τοῦ Κύματος τῆς Πικρῶν

— Μὰ γιατί κλαῖς, Γεώργιο ;

— Δὲν ξέρεις, μαμμά ;

— Ὅχι.

— Νά· ἐγὼ δεν ἤθελα νὰ φάω τὸ γλυκό,
ἐπῆγα και τὸ έφαγα.

Εἰσὶν ὑπο τοῦ Ἡμερολογίου

ΔΙΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΠΑΝΤΩ εἰς τὴν Λάτριδα τῆς Μουσικῆς,
εἰς τὴν Κωπηλάτιδα Κύθρου, εἰς τὸν Ναυα-
γὸν τῆς Κυθρίας και εἰς τοὺς λοιποὺς, οἱ ὁ-
ποῖοι με ἠρώτησαν ἢ θὰ μ' ἐρωτήσουν : Ὁ
Κένταυρος, ὁ ὁποῖος ἐδημοσίευσεν τὴν δὴλ-
ωσιν ἐκείνην εἰς τὸν « Ἐσπερον » (ἂν εἶνε πραγ-
ματικῶς ὁ ἴδιος Κένταυρος, πού ἐφαίνετο ἄλ-
λοτε εἰς τὴν « Διάπλασιν »), ὀνομάζεται Ἰωάν-
νης Γ. Βλαχάκης, και δεν παρητήθη, ὡς λέγει,
ἀπὸ τὴν « Διάπλασιν » ἀλλ' ἀπεκλείσθη, ἔνεκα
παρομοίας ἀγωνισμῶν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐκ-
δηλώσῃ ἄλλοτε ὁ ἀδελφός του. Μὲ χιλίας ὅμως
παρακλήσεις, με χιλίος ἐνδείξει μετανοίας,
και με χιλίας ὑποσχέσεις ὅτι δεν θὰ κάμῃ
καὶ αὐτὸς τὰ ἴδια, κατάρθωσε νὰ με πείσῃ νὰ
τον δεχθῶν και πάλιν εἰς τὸν κύκλον μας, ἀπὸ
τὸν ὁποῖον, ὅπως είπα, διὰ πολλὸν καιρὸν τὸν
είχα ἀποκλεισμένον, — και ἀφού τα ἐλησμο-
νισα ὅλα, και ἀφού τὸν είχα πάλιν σὺν παιδί
μου, ὅπως ὅλους τοὺς συνδρομητάς μου, και
ἀφού τὸν ἐβρίθυσσα, και ἀφού τὸν ἐκαλομε-
ταχειρίσθην ὅπως ὅλους τοὺς ἱκανούς, (διότι ἱ-
κανότης εἶχεν, ἀλλὰ φαίνεται, ὅτι ἡ ἱκανότης
δεν έχει σχέση με τὸν χαρακτήρα,) ὁ κύριος
Κένταυρος, ὡς δεῖγμα εὐγνωμοσύνης υἱικῆς,
ἐδημοσίευσεν μίαν δῆλωσιν εἰς τὸν « Ἐσπερον »,
διὰ τῆς ὁποίας πληροφορεῖ ὅτι παρητήθη με
ὅλην του τὴν παρέαν (;) ἀπὸ τὴν « Διάπλασιν »
και προτρέπει τοὺς συνδρομητάς μου . . νὰ
κάμουν τὸ ἴδιον διὰ νὰ ἐγγραφοῦν εἰς τὸν
« Ἐσπερον » ! ! Εἶνε δὲ ὁ « Ἐσπερος » ἐν ἀπὸ
τὰ νεοφάν ἐκείνην περιοδικά, τὰ ὁποῖα εἶχα
ὑπ' ὅψει μου, όταν πρό τινος σᾶς ὠμίλησα περὶ
μνημῶν. Καὶ εἶνε ὠρισμένους τὸν περιοδικόν,
τὸ ὁποῖον ὑπεξαιρεῖ ἀπὸ τὸ τυπογραφεῖον τὰς
διετυθύνσεις : σὰς και σὰς στέλλει τὸ φύλλον
του ὡς δεῖγμα. Ἀπὸ εὐγένειας ἔως τώρα δεν
ἀνέφερα τὸν ὀνόματόν μου, μολοντί πλείστοι συν-
δρομηταί μου πού κατήγγειλαν τὴν πράξιν του,
ἀπορῶντες και αὐτοὶ πῶς εὐρήθη εἰς χεῖρας
ἄλλων ἡ διετυθύνσις των. Ἀλλὰ μετὰ τὴν πρό-
σθετον φιλοφρονίαν τῆς δηλώσεως τοῦ Κένταυ-
ρου, πού φαίνεται ὅτι εἶχα κ' ἐγὼ τὸ δικαί-
ωμα νὰ κάμω τὴν δῆλωσιν μου ὀνομασί. Ἡ
« Διάπλασις » ἐκδίδεται 26 χρόνια. Εἰς τὸ δι-
άστημα αὐτὸ δεκάδες περιοδικῶν ἀνεφάνησαν
με τὸν σκοπὸν νὰ τὴν μνησθοῦν και νὰ τὴν ἀντι-
καταστήσουν. Ὅλα παρήλθον, ὅλα ἔδυσαν, και
μόνη ἡ « Διάπλασις » μένει και θὰ μένῃ. Τοῦτο

σημαίνει ὅτι ἀνέκαθεν ἡ ἑλληνικὴ νεότης ἀνε-
γνώρισε ποῖον εἶνε « τὸ καταλλήλοτερον δι'
αὐτὴν ἀνάγνωσμα », και δεν περιμένει βέβαια
νὰ τῆς το εἴπῃ ὁ Κένταυρος, και μάλιστα διὰ
τοῦ « Ἐσπερου ». Αὐτὰ ἀπαξεία παντός. Εὐ-
χαριστῶ πολὺ τοὺς φίλους μου, οἱ ὁποῖοι ἔλα-
βαν ἀπορρομήν ἀπὸ τὸ ἐπιστόδιον διὰ νὰ μου
ἐκπράσουν τὴν ἀγάπην των και τὴν ἀφοσίωσιν
των ἀκόμη μίαν φοράν, — ἀλλὰ δεν σκοπεῖω
πλέον νὰ ἐπανέλθω. Ὅ, τι δῆποτε και ἂν
γράφῃ ὁ « Ἐσπερος » κατὰ τῆς « Διαπλάσεως »,
ἡ « Διάπλασις » δεν θὰ δώσῃ καμμίαν ἀπάντη-
σιν και θὰ ἐξακολουθήσῃ ἡσυχὰ τὸν δρόμον τῆς.

Μοῦ ὑπερήρεσεν ἡ ἐπιστολὴ σου, Ἀκακία
[ΕΕΕ], μικρά μου νοικοκυρεπούλα, πού γρά-
φεις τόσο νοικοκυρεμένα. Ναι, εἶδες τί ἀδι-
κον πού ἔχουν οἱ δεισιδαίμονες νὰ λέγουν ὅτι
ὁ ἀριθμὸς 13 εἶνε κακός ; Τὸ 13 φύλλον μου,
τὸ ἐπιλοῦν, ἦτο τὸ ὠραιότερον ὅπ' ὅσα ἐξέδω-
κα φέτος. Νά μου φιλήσῃς τὴν ἀδελφούλαν σου,
έτσι καθῶς κοιμᾶται εὐμορφα-εὐμορφα, με τὰ
ἐκθαμβὰ μαλλιάκια τῆς και με τὸ κόκκινον αὐγὸ
στὸ χέρι.

Ἀπογορε τοῦ Νέστορος, εἶδες ὅτι ἐνόησα
ὅτι ἐπρόκειτο περὶ πρωταπριλιάς, και ἡ μεγά-
λῃ σου ἀνησυχία, — ἡ ὁποία μαρτυρεῖ μεγά-
λῃν εὐαισθησίαν και εὐγένειαν, — ἦτο περὶ τῆς
« Ὅσον διὰ τὸ ψηφιδελίδιον σου, σὲ διαβεβαίω
ὅτι συμπεριελήφθῃ εἰς τὴν ἐκλογὴν, και ἀπορῶ
πῶς και πού ἤθελες νὰ το ἀναφέρω. Μήπως
ἀνέφερα τὰ ὀνόματα τῶν ἄλλων ψηφοφόρων ;
Εἶπα ἀπλῶς : τὸ τάδε ψευδώνυμον ἔλαβε τό-
σας ψήφους. Ὅσον δὲ διὰ τὰ ἔτη πού εἶσαι
συνδρομητὴς μου, τὸ λάθος δεν ἦτο ἰδικόν μου,
ἀλλὰ τῆς Ναυσικᾶς. Ἐκείνην τὴν ὥραν ἀν-
τέγραφα τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ναυσικᾶς, χωρίς
νὰ μου περάσῃ ἡ ὑπόφαι ὅτι πιθανόν διὰ μὴν
ἐνθυμεῖτο τὸν ἀκριβῆ ἀριθμὸν τῶν ἑτῶν.

Ὅχι, Νεαρὲ Ἡθοποιέ, ποτὲ τετράδιόν
σου δεν ἐπρίρθη εἰς τὸ καλὰ δι' ἀλλὰ πρέπει νὰ
ἔχῃς ὑπομονήν. Ἡ Εὐφημος Μνεῖα εἰς τὸ Ἀ-
θρόον δεν λογαριάζεται· ἔκρινα καλὸν νὰ στα-
ματήσω ἔως τὸν Ἐπαινον, διότι ἀλλίως τὰ
Ἀθρόα Βραβεῖα θὰ ἦσαν πάρα πολὺ. . . Ἀ-
θρόα, και θὰ ἔχοναν τὴν ἀξίαν των. Διὰ τὰς
λύσεις, τὸ εἶπα χιλιάκις : μόνον αἱ συμφωνοῦ-
σαι τελείως με τὰς δημοσιευόμενάς μετροῦνται
ὡς ὠρθαί, διότι ἔνεκα τοῦ πληθους τῶν λύσεων,
ἡ ἐξέλεξις γίνεται τυχική, μηχανική ὁπως εἰπεῖν.
Διαφορετικὰ δὲ ἦτο ἀδύνατον νὰ γίνεσσι Δι-
αγωνισμοί. Ὅστε ἀδικοῦνται ἐκ τούτου οἱ λύται,
ὡς νομίζεις, διότι θεν τὸ ἴδιον μέτρον ἐφαρ-
μόζεται εἰς ὅλους, ἀδικία δεν ὑπάρχει.

Ἰδοὺ τί ἐννοῶ, Προη τῶν Ἀγγέλων : Ὁ
γράφῃς τὴν ἐπιστολὴν σου πρὸς τὴν Διονυσί-
δα Πηγῆν, διὰ τὴν βλήξῃ μέσα εἰς ἕνα φά-
κελλον ἄγρατον, χωρίς νὰ τον κλείσῃς, θὰ
βλήξῃ μέσα τριάντα λεπτῶν γραμματόσημον,
και τὸ ὅλον (ἐπιστολήν, φάκελλον, γραμματό-
σημον) θὰ το κλείσῃς εἰς ἄλλον φάκελλον
κάπως μεγαλύτερον, και θὰ μοῦ το στείλῃς τα-
χυδρομικῶς. Ἐννοεῖται ὅτι μέσα εἰς τὸν ἴδιον
φάκελλον θὰ ἔχῃς και ἐπιστολὴν πρὸς ἐμέ, διὰ
τῆς ὁποίας θὰ μοῦ λήγῃς, ὅτι ἡ ἐσοκλειστος ἐπι-
στολὴ εἶνε διὰ τὴν Διονυσίδα Πηγῆν, κ. τ. λ.
Τότε ἐγὼ θὰ τὴν ἀναγνώσκω, και ἂν τὴν ἐγκρίνω,
θὰ τὴν στείλω πρὸς τὴν Διονυσίδα Πηγῆν
ταχυδρομικῶς, γράφουσα εἰς τὸν ἄγρατον φά-
κελλον τὸν ὀνόματόν της και χρησιμοποιήσασα τὸ τρι-
ακοντάλεπτον γραμματόσημον. Σημείωσε, ὅτι
ἀπαίτῳ πάντοτε τριακοντάλεπτον γραμματό-
σημον, εἴτε διὰ τὰς Ἀθήνας, εἴτε διὰ τὰς Ἐ-
παρχίας. Εἴτε διὰ τὸ Ἐξωτερικόν εἶνε ἡ ἐπι-
στολή· τὸ δὲ τυχὸν περίσσευμα ἐκ τοῦ γραμμα-
τόσημον, κατατίθεται εἰς τὸ Ταμείον τῶν Ἀ-
πόρων.

Οἱ συνδρομηταί μου, Τίτρε, εἴμπορουν νὰ
μου γράφουν και κοθ' ἐβδομάδα, ἀδιάρκον ἂν
δεν εἴμπορουν πάνταν εἰς ὅλους ἐκτενέως. Πάν-

τοτε αἱ ἐπιστολαί των μοῦ προξενοῦν εὐχαρί-
στησιν· ἀλλ' εἰς ἄλλους ἀπάντω ὀλίγα, εἰς
ἄλλους πολλὰ, ἀναλόγως τοῦ θέματος, τοῦ χώ-
ρου και τοῦ καιροῦ πού ἔχω εἰς τὴν διάθεσίν
μου.

Καλὰ ὅλ' αὐτὰ, Κρόταλε [ΕΕ], και ἡ ἐπι-
στολή σου ὠραία. Ἀλλὰ, ὅχι εἰς τὴν ἀπαιτείαν
νὰ σε θεωρήσω ὡς μὴ ὑπάρχοντα ; Φαντάσου
ἂν το ἐπίστευα, — ἀρίην κατὰ μέρος τὴν λύ-
πην μου, — και ἂν σε ἐβδύνα ἀπὸ παντοῦ·
νομίζεις ὅτι θὰ ἦτο εὐκολὸν νὰ σε ξαναγράψω ;
Ὅστε ἄλλον φορὰν μὴ ξανακάμῃς τέτοιον εἴ-
δους Πρωταπριλίε.

Καὶ εἰς τὴν Χαλκίδα ἱερῶν Μικρὸς Σὺλ-
λογος πρὸς διὰδοσιν τοῦ φύλλου μου και ἐγ-
γραφῆν ἀπόρων, ὑπὸ τὸν τίτλον « Ἀμάρυνθος ».
Τὸν ἱδρυσεν ὁ καλὸς μου φίλος Μαῦρος Ἀετός,
ἀριθμεῖ δὲ μέχρι τοῦδε δέκα μέλη και ἀπὸ
σήμερον ἀρχίζει τὰς ἐργασίας του. Εὐχομαι
πᾶσαν πρόδον. — Τὸ ποιηματάκι, Μαῦρε
Ἀετὲ [Ε] εἶνε εὐμορφόν· ἀλλὰ δεν πιστεύω νὰ
μοῦ το ἐστίλεις πρὸς δημοσίευσιν. Γνωρίζεις
πολὺ καλὰ ὅτι ἐργα συνδρομητῶν μου δεν δη-
μοσιεύω.

Δὲν νομίζουν οἱ φίλοι μου ὅτι εἶνε καιρὸς
νὰ παύσουν νὰ μου στέλλουν, ἀντὶ ἐπιστολῶν,
ἐκθέσεις ἰδεῶν, περιγραφὰς, ἀποσπάσματα Ἡ-
μερολογίου, ποιήματα και ὅ, τι ἄλλο φαντασθοῦν ;
Ὁ σκοπὸς τῆς Ἀλληλογραφίας μου δεν εἶνε
αὐτός· οὔτε γίνεται καλὴ Ἀλληλογραφία όταν
δεν ἔχω νάπαντήσω εἰς ἐπιστολάς εὐφρείας και
ὠραίας, διὰ πράγματα ἀπορῶντα τὸν κύκλον
μας και ἐνδιαφέροντα ὅλους μου τοὺς φίλους.
Τοιαύτας ἐπιστολάς ζητῶ, και εἰς τὸ ἐξῆς μό-
νον αὐτὰς θάναταμείω με Εὐσημα.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέ-
χομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου
και εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου
φίλους : Μικροῦτονικον (Ι. Ν. Δ.) Πεδνὴ τῆς
Μπάκραινας (Α. Ν. Χ. τὸ ἄλλο δεν ἦτο ἐ-
λεύθερον· ἀλλ' ἀφού προτιμᾶς και αὐτό, δεν
πειράζει) και Ναυαργον Μακάρωφ (Ν. Σ.
Η.) ἡ περὶ τῆς ἐρωτῆς δεν εἶνε συνδρομητρία.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλ-
λάξουν : ὁ Νυκτοκράχ με τὴν Παιδικὴν Χα-
ράν, Χάρη των Γορέων, Ἀνέλιπστον Χαράν
και Ὁρεάδα τῆς Χίου — ἡ Διονυσία Πηγῆ με
τὸ Πέταλον Ρόδου και Ναυτοπούλαν τοῦ
Μεσολογγίου — ἡ Μαρία Ἀντοναέττα με τὴν
Μικρὰν Βιολότριαν — ἡ Ἀκακία με τὸν
Ἀετὸν τῆς Ἐρήμων, Λουλιδοῖ τῆς Καρδίας,
Κελαϊδίστραν, Πολικὸν Ἀστέρα και Ἀθῶαν
Καρδίαν — ἡ Προη τῶν Ἀγγέλων με τὸν
Κουκουναροθεριμμένον, Ζαππίδα και Γλωσ-
σοκοπάταν — ἡ Κυρία Τρίγκι-Τραγκα με
τὸν Μιθριδάτην — ἡ Μόνωσις με τὴν Ἀφρο-
δίτην τοῦ Λυκαυρότε· ὁ Σταυρὸς τῆς Θα-
λάσσης με τῆς Μῆς Δόγαν, Φαληρικὴν Αἰ-
ραν, Μαρίαν Ἀντοναέτταν, Ζδ-Ζδ, Ἡλεκ-
τρικὸν Σπινθηρα και Ποιμενίδα τοῦ Πανα-
χαϊκοῦ — ὁ Τίτρε με τὸν Ὀλύμπιον Ἀγῶ-
να, Προμηθεά Δεσμώτην, Τηλέμαχον και
Κυρίαν Τρίγκι-Τραγκα — ὁ Μερελλίς με τὴν
Φαληρικὴν Ἀγῶν και Γλυκεῖαν Ματίαν —
ὁ Πέτρος τῆς Πέτρας με τὴν Κόρην τοῦ Αἰ-
θέρος και Μικρὸ Πειραιωτάκι — ὁ Κυρίαρχος
τῆς Θαλάσσης με τὸν Ἰππότην τοῦ Μεσσι-
ῶνος, Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης, Κωνσταντῶν
Σημιαίων, Ἡλεκτρικὸν Σπινθηρα και Ἀδελ-
φὴν Ψυχὴν — ὁ Σαταράς με τὴν Ἀσπίδα
τῆς Ἀθηνᾶς, Χαριτωμένο Κελεδοτάκι, Δωρί-
δα Παρθένου, Σθενελαΐδαν και Ροδοδάκτυ-
λον Ἡδ — τὸ Ταπεινὸ Γαστρι με τὴν Ἀρ-
κτον τοῦ Βορέα και Μικρὸν Βολιώτην — ὁ
Χειμωνάκιος Ἡλιος με τὴν Ποταμίδα Ἀρ-
ραν, Φάντερ τῆς Κούπας, Ἀνατέλλοντα
Ἡλιον, Δωρίδα Παρθένον και Πυρεϊσιώλην —
ὁ Ἀστὴρ τοῦ Βόρα με τὸ Φίλημα τοῦ Κό-
ματος, Φίλημα Σκιῆς, Βαρναλγούσαν Ὁρ-

φανήν, Ἀγνήν Φιλίαν καὶ Προήν τῶν Ἀγ-
γέλων — ἡ Χρυσὴ Πεταλούδα μετὰ τὴν Ἑλ-
ληνικήν Ναταργίδα — τὸ Μικρὸν Πειραιωτά-
κι μετὰ τὸν Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον, Κόρην τοῦ
Αἰθέρος καὶ Ἐρδὸς Μεσολόγγιον — ἡ Ἀ-
σπίς τῆς Ἀθηνῆς μετὰ τὸν Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον
καὶ Δωδοῖον — ἡ Ἀρεμὼν τοῦ Βουνοῦ με-
τὰ τὸν Ἡγεμόνα τοῦ Φωτός, Ἑλληνοκὸν Ἑδα-
φος καὶ Βωώπιδα Ἦραν — τὸ Ἄρθος Ἑλ-
πίδος μετὰ τὸν Ἡγεμόνα τῆς Πέτρας, Ἑλληνα
Ἀθλητήν, Ἀκτινοβόλον Ἀστὲρον, Ἀταβύρι-
ον Ρόδου καὶ Ζακύνθον Ἀράκι — ἡ Ἀρ-
γυρῶ Παρσέληρος μετὰ τὴν Παιδικὴν Χαράν,
Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς, Σούρτα Φέρτα, Μαρί-
αν Ἀρτουανέτταν καὶ Νύμφην τοῦ Πυρός.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια Μικρῶν
Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις
περὶ ἀνταλλαγῆς, ἀν δὲν ἀνταποδώσουν πρῶτα
διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀφειλόμενα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της:
Ἀγγελὸν Ἀδριανὸν (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὠραι-
ότατον ἐνθύμιον τῆς Ἐκδόσεως τοῦ ἁγ. Λουδο-
βίκου) Πυρροπόλιν (ἐγγέλας κ' ἐγὼ μετὰ τὰ
γαλλικά του ἀγωγιάτη) Νυκτοκόρακα (ὁ
ὁποῖος, χάρις εἰς τὸ Σῆμα, ἐγνωρίσθη μετὰ τὴν
Χαράν τῶν Γονέων, ποῦ ἔχει καὶ αὐτὴ Σῆ-
μα) Ἐυτέρπην Ἀ. Ζησιάδου, (τὴν παλαιὰν μου
εἰλην, ἡ ὁποία ἐλάττει τοῦ ἀδελφοῦ τῆς διὰ τὰ
γενέθλια του τοῦ Σῆμα· μέσα εἰς τὸ κουτάκι
ἔβαλα... καὶ τὰς εὐχάς μου) Παπαρούαν τῶν
Ἀργῶν (μακάρι νὰ ἔλθῃς διὰ νὰ σε γνω-
ρίσω κ' ἐγὼ ὅσον διὰ τὰ Μ. Μυστικά, πρέπει
νὰ ἔχῃς περισσοτέρην ὑπομονήν· ἀνταλλαγὴ δὲν
γίνεται ἀνεσθύνει) Μικρὸν Πειραιωτάκι (ἔ-
στειλα) Διονυσία Πηγήν (ἡ περὶ τῆς ἐρωτῆς
μένει εἰς τὰς Καλὰς) Μαρίαν Ἀρτουανέτταν
(ὥστε εἰς τὴν προσεχῇ ἐπιστολήν σου θὰ μοῦ
γράψῃς περὶ σὲντερον· περιμένω) Ναπολέοντα
Πρώτον (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς δια-
θέσεις· βέβαια, πρέπει νὰ μελετήσῃς καλὰ τὸν
Ὀδὸν, διὰ νὰ εἰμφορῇ· νὰ λαμβάνῃς μέρος
εἰς τὴν κίνησιν τοῦ φύλλου) Μαγνικὸν
Δάσος, Ἀλέξανδρον Μακρῶν (ἔστειλα)·
Κυρίαν Τρίτην-Τράγκα (γράφει μου πῶς ἐπε-
ράσατε εἰς τὴν ὥραιαν αὐτὴν ἐκδρομήν· νὰ
θέμα) Ἐρμῆον τῶν Ἀντικυθίων (τόσον
μικρὸν λάθος ἐννοεῖται εὐκόλως· αἱ λύσεις σου
ἐλήφθησαν τακτικὰ· ὁ διαγωνισμὸς ἐτελείωται
εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον, καὶ ὡς βλέπεις,
ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ ἀρχίζει νέος) Παιδικὴν
Χαράν ([Ε] διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν· ἐννοεῖ-
ται, ὅτι ἀπὸ τὰς δύο πρῶτας μ' εὐχαρίστησαι
περισσότερον αἱ δύο τελευταῖαι σελίδες, διότι
ἦσαν ἀριότερα γραμμένα· καὶ δὲν ἐπόνεσαν
τὰ μάτια μου διὰ νὰ τὰς ἀναγνώσω) Ἰσμία
Νηρηίδος (τὸ ὅποιον μ' εὐχαριστεῖ μετὰ τὸν
ὥραιον φράσιον διὰ τὴν ἀποστολήν τοῦ Σῆμα-
τος) Ζδ-Ζδ (ὁ ὁποῖος εἰς τὴν ὥραιαν του
ἐπιστολήν, μοῦ ἔχει ἀκόμη καὶ τὸ σχέδιον τοῦ
λιμένους Βώλου· μὰ δὲν ἤξευρα ὅτι καταγίνεται
καὶ εἰς τὴν χαρτογραφίαν!) Μόνωσιν (ἐλήφθη)
Σταυρὸν τῆς Θαλάσσης (προτάσεις περὶ ἀν-
ταλλαγῆς Δελταρίων δημοσιεύονται μόνον εἰς
τὰς Μικρὰς Ἀγγελίας) Ἰωάννην Δ. Σαρα-
κίην (σοῦ ἔστειλα καὶ τὸ 10ον, τὸ ὅποιον κα-
τὰ λάθος δὲν συμπεριλήφθη εἰς τὴν σειράν·
Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον (χαίρω ποῦ ἔγινε καλὰ
τὸ χέρι καὶ μοῦ γράφει ἰδιοχείρως, καὶ μάλι-
στα μὲν τὸς ἀσυχολίας· χαίρεται μὲν εἰς τὴν
ἀδελφὴν σου) Μεγαλὴν ([Ε] πολὺ καλὴ ἡ ἐ-
πιστολή σου· ἀλλὰ διατὶ τὴν ἔλαβα τόσον ἀρ-
γά;) Ναυτοπόλιν τῆς Ἀνδρου (κατενθουσια-
σμένη μετὰ τὸ Σῆμα) Γλωσσόκοπον (μοῦ ἀρ-
ρέσει πολὺ, ἀλλὰ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ το
δημοσιεύσω· τί λέγει ὁ Ὀδῆγός μας περὶ
Ἀσκήσεων;...) Τάξιον Ἀνακατωμένον
(ἔχεις δικαίον τὸ δυστύχημα σου εἶναι πολὺ
μεγάλο... ἀλλὰ τί εἰμφορῶμεν νὰ κίωμεν οἱ
ἄνθρωποι; εἰ ἄλλο παρὰ ὑπομονήν· ἐπειτα, κα-
λὴ μητέρα καὶ καλὰ ἀδελφία δὲν εἶναι μικρὰ πα-

ρηγορία) Αἰόλον (ἐλήφθη καὶ μὴν ἀνησυχεῖς·
ἐννοῶ πολὺ καλὰ, δεῖ ἐκεῖ που εὐρίσκεισαι,
δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ξεσπαθῶνται, μετὰ ὅλην σου
τὴν καλὴν διάθεσιν) Φανογράφον τοῦ Ἑδῆ-
σων (ἔστειλα) Θυμαμένον Κώωπα (αἱ πα-
ραγγεῖλαι σου ἐτετέλεσθησαν) Κυρίαρχον τῆς
Θαλάσσης (αὐτὰ εἶναι ἀσχημάτιστα καὶ νὰ μὴ δι-
δῇς προσοχὴν· φρόντισε μόνον νὰ μὴ γράφῃς
περὶ ὠραίων καὶ εὐχαρίστων πραγμάτων, ἐπι-
στολὰς καθαρογραμμένας καὶ τακτικάς, — ἀλλὰ
τὰ Π. Πνεύματα εἰς χωριστὸν χαρτί, — καὶ νὰ
ἰδῇς πόσα εὐσημα θὰ πέρνῃς) Σαταῖαν, Πί-
θηκον τοῦ Βορρέου ([ΕΕ] ὠραῖα περιγράφεις
τὴν ἐκδρομήν σου εἰς τὸ Φρουρίον τῆς Ζακύν-
θου) Μικρὰ, Βιολίτριαν (λαμπρὰς εἰδήσεις
μοῦ δίδεις· ἡ περὶ τῆς ἀδελφῆς σου, ἡ ὁποία
καταγίνεται εἰς τὴν καλλιγραφίαν διὰ νὰ μοῦ
γράψῃ εὐμορρίαν, δὲν μ' εὐχαρίστησεν ὀλίγωτε-
ρον) Ταπεινὸν Γίασμι ([ΕΕ] μοῦ ἤρρεσε πολὺ
ἡ περὶ Γυμναστικῆς ἐπιστολή σου· καὶ τὸ ποι-
ηματάκι εὐμορρίαν) Ροδοδάκτυλον Ἠδ ([ΕΕ]
σοῦ ἔκαμα τὴν χάριν που ἐζήτησες· ἄλλως τε
ἦτο ἐνδοξὸς τῆς προσημασίας καὶ τοῦ δικαιομα-
τός σου· ὅσα μοῦ γράφεις ὠραῖα) Χειμωιάτικον
Ἠλίον (τῶν Κυριακῶν λογαριάζεται — τοῦ ξε-
σπαλῶματος ὄχι) Ἀστὲρα τοῦ Βέγα (ἔχει κα-
λῶς) Ὁραῖαν Ἀμαζόναν ἔλαβες τὸ Σῆμα καὶ
τὸ βιβλίον) Αἰγυπτιακὸν Φοῖνικα (ἔστειλα)
Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην (σοῦ ἔστειλα τὸ
«πολυαγαπητότατον καὶ συνδεδειγμένον» Σῆμα)
Ἀερονάβην ([ΕΕ] διὰ τὰς ταξιδιωτικὰς ση-
μειώσεις· εἶπα τὸσάντι πόσον καλὸν εἶναι ἡ ἀν-
τιγραφὴ, ἀλλὰ βλέπεις, ὅτι δὲν συμμορφώνον-
ται οἱλοι) Κόκκινον Κρίνον ([ΕΕΕ] διὰ τὰ
περὶ τῶν σχολίων τῆς πόλεως σου) Ἀσπίδα
τῆς Ἀθηνῆς ([ΕΕ] διὰ τὸ ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ
Ἡμερολογίου σου) Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς
(βραβεῖον ἔστειλα· περιμένω... τὴν ἀποχρυσί-
ασιν) Ἀρεμῶν τῶν Βουνοῦ (ἔστειλα) χαίρω
ποῦ ἔγινες καλὰ) Λέοντα τῶν Ἰνδιῶν (ὦ,
πόσον λυπηρὰ ἡ εἰδήσις πού μοῦ δίδεις!...) Νο-
σητὴν Ρουμαίαν ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν)
Ἄρθος Ἑλπίδος, Ἀριέτταν Ν. Τομαδοῦ,
(νὰ τον διαβῶ, εὐχαρίστως· ἀλλὰ νὰ τον δη-
μοσιεύω ὄχι, — τί λέγει ὁ Ὀδῆγός;) Ἀστε-
ρόεντα Οὐρανὸν (σ' εὐχαριστῶ θερμότερα διὰ
τὰς ἐνεργείας, τὰς ὁποίας τόσον ζωηρὰ μοῦ πα-
ρέστησαν καὶ αἱ τρεῖς εἰκόνες) Ἀργυρῶν Παρ-
σέληνον (πολὺ καλὰ γράφεις· ὀλίγον ἀκόμη,
καὶ θὰ συνειθίσῃς λαμπρὰ· εὐγε!) Παλλὰδα,
Κάκην, Μικρὸν Βολιωτήν (ἐλπίζω ὅτι ἡ με-
τάνοιά σου εἶναι εὐκρινής· ἔγινες καλὰ;) Φθι-
νοπωρινὸν Ρόδον (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ
ξεσπάθωμα) Ὀδησιότην κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 Ἀ-
πριλίου θίκαντῶς εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 16 Ἰουνίου.
Ὁ χάρις τῶν λύσεων, εἰς τὸ ὅπου δὲν νὰ γράψω
τὰς λύσεις τῶν αἱ διαγωνισμοῦ, πωλεῖται ἐν
τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλους, ὡς ἕκαστος
περιεχέει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται πρ. 1.
Νέος Διαγωνισμὸς Λύσεων.
[Κατὰ τὰν ἀνωτέρω προκηρυχθέντα, ἀπὸ σήμε-
ρον ἀρχίζει ὁ νέος 85ος Διαγωνισμὸς τῶν Λύ-
σεων.]

196. Δεξιόγραφος.

Στοιχεῖον τοῦ πρώτου μὲν στοιχείου εἶν' ἔχθρος.
Ἀδριανὸς ἀνταναμῖα τὸ δευτέρον μου.
Καὶ μῆγμα εἶναι χρήσιμον, κοινὸν πολὺ,
Ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνον τὸ σύολον μου.

Ἐστὶν ὑπο τοῦ Ἀντιθέτου

197. Στοιχειόγραφος.

Μουσικὸν ἀρχαῖον ἀλλάσσω κεφαλὴν τε καὶ
λαίμῳ,
Κ' αἶφνης βλέπω ἀντ' ἐκεῖνον βασιλεῖα μυθικόν.
Τούτου πάλιν τοὺς τρεῖς πόδας μ' ἄλλους δύο
ἀνταλλάσσω
Κ' ἕνα ἔντομον γνωστὸν σου καὶ ὄχι εὐρύνον
[τὰ πλάσσω.]

Ἐστὶν ὑπο τοῦ Ἀντιθέτου

198. Ἀρχαῖον Ἀνέγγραμμα, (ἐν μεταφράσει)
Γνωρίζω δύο ἀδελφὰς
Ποῦ ἡ μία γεννᾷ τὴν ἄλλην.
Κι' ὅταν γεννηθῇ τὸν γεννᾷ
Ἡ ἀδελφὴ τῆς πάλιν.

Ἐστὶν ὑπο τοῦ Ἀντιθέτου

199. Τετράγωνον.

Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερι-
σκοὶ διὰ γραμμάτων οὕτως,
ὥστε νάνικινώσκειται: ἄνω
χωρίον τῆς Θεσσαλίας, κάτω
πόλις τῆς Κεραλληνίας, δεξιὰ
νῆσος τοῦ Αἰγαίου καὶ ἀριστερὰ δεινὸν ὄριον
ἑξωτικόν.

Ἐστὶν ὑπο τοῦ Ἀντιθέτου

200-201. Λογοπαίγνια.

1. — Εἰς ποῖον χωρίον τῆς Ἑλλάδος κάθηται;
2. — Ποῖον ἀπὸ τὰς χερσονήσους τῆς ὀρεῖται
νάποδωσθαι ἡ Εὐρώπη;

Ἐστὶν ὑπο τοῦ Ἀντιθέτου

202. Κεκρυμμένος Θεός.

— Παῖζεις ἄρπα, Νῆκο;
— Ὅχι, χριστιανὲ μου!
— Ποῖον θεὸν σοῦ εἶπα,
Γρήγορα εἰπέ μου!

Ἐστὶν ὑπο τοῦ Ἀντιθέτου

203. Μαγικὴ Συλλαβὴ μετ' ἀκρο- στιχίδος

Τῇ ἀνταλλαγῇ τριῶν γραμμάτων ἐκάστης
τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε
τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσαι λέξεις,
πᾶσαι ὀνόματα κύρια γεωγραφικά, τῶν ὁποίων
τάριχα νάποτελοῦν χερσονήσους τῆς Ἀσίας:
Κοῦδρος, ὀξυκεδρος, Δάρδανος, εὐμενής,
σαπρός.

Ἐστὶν ὑπο τοῦ Ἀντιθέτου

201. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων.

Νὰ εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν κατωτέρω λέξεων,
τάριχα τῶν ὁποίων νάποτελοῦν ἀρχαῖον γεω-
μικόν:

Δειλός, γέρων, βλάπτω, ζυή, ἀδυναμία,
ἀντίθετος, σοφός, ἀσθενής, ἐλλειψής, πολὺ,
ὕψις.

Ἐστὶν ὑπο τοῦ Ἀντιθέτου

105. Γρῦφος.

Οἱ ΝΙ ΝΙ ρί 1

Ἐστὶν ὑπο τοῦ Ἀντιθέτου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λίστις λεπτα 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομηταῖς καὶ
λεπτα 5 μόνον ἑλάχιστος ὅρος 10 λίξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ
λεπτοὶ τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια παν-
ταχόθεν. — Παναγιώτης Γ. Καλαματιανός.
Βόλος. (Δ, 48)

Συγχάριζω τὰς ἐν Βόλῳ φίλας τῆς «Διαπλάσε-
ως» ἐκ τοῦ Πρώτου Παρβενωγείου διὰ τὰς
λαμπρὰς ἐξετάσεις τῆς Γυμναστικῆς. — Ταπει-
νὸν Γίασμι. (Δ, 49)

Πληροφόρῃ τὴν Διονυσία Πηγήν, ὅτι ὀνο-
μάζομαι Ἀναστασία Π. Κτενῶ. Ἰον. (Δ, 50)

Ζητῶ συγγνώμην ἀπὸ τὴν Μαγιστράν διότι τη-
κατήγγειλα ὡς καθυστεροῦσαν μοι τετράδιον
Μικρῶν Μυστικῶν, ἐνῶ δὲν μοι ὤφειλε τοιοῦ-
τον. — Φιλοπάτριος Ἰάος. (Δ, 51)

[Σημ. τῆς Διαπλ. — Ἡ Μόνωσις ἔχει μέχρι
τουδε ἀνταλλαγῇ 103 τετράδια Μ. Μυστικῶν
διὰ τοῦ Γραφείου μου, χωρὶς τῶν οὐδὲποτε
νὰ καθυστερήσῃ οὐτε ἐν.]

Ἀνταλλάσσω δελτάρια προτιμῶ προσωπο-
γραφίας. — Δημήτριος Ἀποστολίδης, ὁδὸς
Δευκαλίωνος 30, Βόλος. (Δ, 52)

Εὐχαριστεῖ ὁ Βάδεν Πάουελ τὸ Ἰσμία Νη-
ρηίδος διὰ πρῶτασιν καὶ δέχεται αὐτήν.
(Δ, 53)